1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIII, Nr. 90, august–septembrie 1965 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

ION MIHALACHE

Intr'un sat din Bărăgan, loc de surghiun și pușcărie a regimului, după un lung șir de ani de temniță, de umilinți și de torturi, a murit, aproape orb, Ion Mihalache, învățătorul din Topolovenii Muscelului, simbol și reprezentant – sincer, autentic și necontestat – al țărănismului românesc.

Format la școala lui Spiru Haret, marele reformator al învățământului din România, acel care se străduise să facă din fiecare învățător nu numai un luminător, un misionar, ci și gospodarul exemplar al satului, Ion Mihalache se făcuse cunoscut încă înainte de primul război mondial. El înființase, în 1910, prima cooperativă la Topoloveni, fusese ales, în 1912, președinte al Asociației generale a învățătorilor, fondase, împreună cu D. V. Țoni și cu Apostol Culea, revista „Vremea Nouă", ținuse cuvântări la cursurile de vară dela Vălenii de Munte și fusese candidat țărănist, la colegiul al treilea în 1914, la alegerile pentru Camera Deputaților. Afară de aceasta, la înmormântarea lui Spiru Haret, Ion Mihalache vorbise în numele tuturor învățătorilor din țară...

Mobilizat în 1916, Locotenentul Ion Mihalache pleacă pe front cu Regimentul 30 Dorobanți „Muscel". In 1917, el este căpitan și comandant de companie de mitraliere în acelaș regiment. La 24 Iulie 1917, intrând în compunerea Diviziei a 3-a, Regimentul 30 pornește la atac debușând din Valea Limpeioara, cucerește satul Mărăști și înălțimile Mânăstioara și participă apoi la luptele dela Vizantea și Valea Sării. Căpitanul Ion Mihalache avea să-și lege însă numele de altă acțiune, o lună de zile mai târziu. La 28 august 1917, unitățile rusești, contaminate de propaganda bolșevică, părăsesc pozițiile dela Irești. Trupele inamice cad în flancul dispozitivului românesc... In golul lăsat de Ruși sunt azvârlite ultimele rezerve românești. Soarta frontului nostru depinde de unitatea care apără pozițiile de pe Dealul Porcului. Acolo se află și Căpitanul Ion Mihalache cu mitraliorii lui. In ciuda bombaramentelor și asalturilor repetate, rezistența românească nu cedează. Poziția este păstrată! Pentru tenacitatea dovedită în această împrejurare, Căpitanul Ion Mihalache este decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul"...

In aceste coloane strâmte de gazetă nu putem depăna tot șirul întâmplărilor de mai târziu, întâmplări care au determinat acțiunea politică a lui Ion Mihalache și au înscris pe răbojul vieții modestului învățător de odinioară succese, eșecuri, satisfacții și decepții... In istoria politică dintre cele două războaie, Mihalache ocupă însă un loc de prim ordin.

La 22 iunie 1941, când Mareșalul Antonescu ne-a dat poruncă să trecem Prutul, Maiorul Ion Mihalache, care fusese de mai multe ori ministru și care era vicepreședintele unui mare partid, se prezintă voluntar și cere să fie trimis la o unitate luptătoare. Ca om politic și ca soldat, Ion Mihalache a luat asupră-și riscul consecințelor unui asemenea gest. El știa că voluntariatul

nu poate fi limitat în timp și nici condiționat de obiective precise. El știa că noi ne luasem angajamentul să asigurăm flancul de sud al întregului front și că prezența trupelor noastre la flancul de sud era necesară atâta timp cât exista acest front.

Pentru acest gest, a fost arestat și condamnat Ion Mihalache, de către noua stăpânire comunistă a țării, instalată și susținută de dușman. Pentru acest gest a pătimit, orbind în pușcării. Dar întemnițarea lui a survenit și pentru faptul că el însuși era un steag, gata să adune în jurul lui aceea țărănime, mândră și dârză, împotriva căreia banda de criminali și de lepădături care se intitulează „guvern al republicii socialiste" și-a deslănțuit cumplita ei prigoană.

In fața noilor stăpâni ai țării, Ion Mihalache nu și-a plecat fruntea și nu a cedat, așa cum nu cedase poziția pe care o apăra, în 1917, la Dealul Porcului. A murit în picioare! Și murind astfel va rămâne îndreptar de granit pentru generațiile viitoare și strălucitor exemplu de caracter, de noblețe sufletească și de demnitate națională.

Ion V. EMILIAN

Iacob Heraclidul în Danemarca

de E. LOZOVAN

In viața furtunoasă a aventurierului care avea să escaladeze tronul Moldovei revendicând, grație unei serii de falsuri, moștenirea marelui Ștefan, sunt multe puncte obscure. Unul dintre acestea este trecerea sa prin Danemarca. N. Iorga scria în 1900: „Il visita les villes hanséatiques, peut-être les rois de Danemarc e de Suède, et échoua à la cour du duc de Prusse, qu'il charma par ses connaissances, sa beauté, son éloquence, sa personnalité élégante" (1). Această frază se inspiră direct din informațiile biografului A. M. Graziani: „Lubeca in Daniam, quae Cimbrica Chersonesus veteribus fuit, venit; et humaniter a Frederico rege acceptus, muneribus donatus in Sueciam transmisit; et eius quoque regis liberaliter usus, Dantiscum, ad Vistulae ostium nobile emporium, trajecit: inde pedibus Regium Montem ad Albertum Brandeburgensem, in Prussia regulum, se contulit, cum eruditione et nobilium linguarum intelligentia, tum officiorum dexteritate facile sibi principum gentium ultimarum concilians. Atque Albertus quidem in Lituaniam ad Poloniae regem proficiscenti praeter munera, litteras quoque ad Nicolaum Radivilum, palatinum Vilnensem, principem virum, dedit, quibus eum diligentissime commendabat" (2). Indoială nu poate fi – „peut-être" al lui N. Iorga este inutil – itinerariul viitorului „Despot-Vodă" poate fi stabilit cu precizie: Lübeck-Copenhaga-Stockholm-Danzig-Königsberg-Vilnius. Cronologia acestor etape poate și ea fi dedusă cu siguranță din documente. Din Germania, condotierul s'a îndreptat spre Nord înarmat cu două scrisori de recomandație semnate de Melanchton, una în limba germană către regele Danemarcei, alta în latină către predicatorul curții, Henricus Buscoducensis (3). Ambele sunt datate din iunie 1556. Scrisoarea de introducere pe lângă regele Poloniei este datată la Königsberg în 22 ian. 1557. Ținând seamă de timpul necesar – în secolul al XVI-lea – deplasărilor, putem afirma că Despot s'a aflat în teritoriul danez între iulie și decembrie 1556. Totodată rectificăm și eroarea lui A. M. Graziani: regală gazdă nordică n'a fost Frederik II. (1559–1588) ci Christian III. (1536–1559) – fapt nu lipsit de importață, după cum vom vedea.

Biografii menționează fugar această etapă și nu-i acordă vreo importanță deosebită pe traectoria sinuoasă a „principelui". Astfel E. Benz notează: **Am dänischen Hof scheint es den Herakliden nicht lange gehalten zu haben"** (4).

(urmare în pag. 2)

Dela agitație la acțiune (II)

Fără o concepție clara, activitatea politică e ca acțiunea fără plan: mergere de-a-oarba.

O concepție politică unitară

Dacă Exilul are o misiune națională, împlinirea ei impune o conducere unică. Creearea une Reprezentanțe Naționale pune însă problema organizării Exilului, iar organizarea Refugiului românesc în vederea asigurării continuității luptei de eliberare națională implică elaborarea, cel puțin în linii mari, a unei concepții politice unitare.

Ce înțelegem printr'o concepție politică unitară? **Un ansamblu de principii coerente, simple și inteligibile, decurgând dintr'o sinteză între năzuințele spirituale ale Poporului român și condițiunile istorico-sociale în care urmează să fie realizate.** Principii care, definind în esența ei lupta de eliberare națională, să poată fi însușite în adâncul conștiinței lor de toți Românii, fie ei – prin forța împrejurărilor – comuniști, și să facă astfel posibilă încordarea, canalizarea și polarizarea energiilor pe obiectivul național: liberarea Țării.

Căci, inutil să vorbim de acțiune unitară, dacă suntem mereu stăpâniți de ideea de partid, care anulează în noi sentimentul sacru al apartenenței noastre la o comunitate națională dată, azi în primejdie de moarte, și nu ne dezbărăm de toate prejudecățile sectare care ne divizează, ne învrăjbesc, ne anihilează și ne lasă pradă ușoară dușmanului.

Factorii unei acțiuni politice unitare

O acțiune n'are prea multe șanse să reușească, dacă cei care o întreprind nu se identifică cu scopul urmărit, nu știu să aprecieze timpul necesar desfășurarii ei, se dovedesc incapabili să se adapteze la situație, ignorează numărul și natura obstacolelor de înlăturat și nu estimează just mijloacele de care se dispune.

In definirea unei concepții politice unitare, care să lumineze și să orienteze activitatea Exilului românesc, va trebui deci să se țină seamă de toate aceste elemente.

1. Scopul, obiectivul principal, rațiunea de a fi a refugiului politic, răspunde țelului național, aspirațiilor înăbușite, necesității primordiale a Poporului Român: ruperea cătușelor comuniste. Necesitate vitală, deoarece regimul comunist, siluindu-i sufletul și deformându-i ființa, pune bazele obiective ale dispariției noastre ca națiune, în conglomeratul diform de popoare și triburi, operă stearpă a imperialismului rusobolșevic, fără suflet și identitate, ca semnele grafice cu rezonanță de temniță și coșciug, care-i țin loc de nume: U. R. S. S.

Acest scop, care se confundă cu dreptul de apărare al existenței noastre ca neam (planificarea criminală a avorturilor e doar forma concretă a primejdiei care ne pândește, dar nu singura), acest obiectiv național, nu poate fi părăsit și nici schimbat.

Lichidarea tiraniei comuniste rămâne, așadar, legea de bază a activității Exilului românesc.

2. Timpul, ca factor obiectiv, lucrează contra sistemului comunist: 32 de ani de colectivism și Rusia, altădată grânarul Europei, devine, sub regim comunist, primul client al agriculturii capitaliste; 20 de ani de „planificare socialistă" și țări civilizate, ca Cehoslovacia sau România, **nu mai pot satisface nevoile elementare ale populațiilor respective.**

Falimentul utopiilor planificate e manifest, în toate domeniile: pe plan spiritual – deșert absolut, pe plan material – mizerie neagră. Se produce, după statistici, mult; dar nu pentru cei care produc. Pe plan ideologic, contradicțiile n'au întârziat. Timpul câștigat de comunism, pentru exterminarea opoziției în țările pe care a pus stăpânire, se întoarce contra lui. Groparul burgheziei și-a îngropat cu ea toate posibilitățile de justificare a eșecurilor. Ori, în ochii mulțimilor mizerabile, eșecurile practice sunt pentru un sistem, teoretic perfect, fatale. Responsabilii adevărați trebue căutați acum acolo unde au fost întotdeauna – în rândurile cadrelor comuniste. Implicit, sistemul devine ideologic vulnerabil. Rezultatul: niciunul din neofiții sistemului nu mai îmbrățișază azi cauza comunistă din idealism – în România, singurul comunist idealist, Lucrețiu Patrășcanu, a fost ucis de „tovarășii lui" în 1954 –, toți o îmbrățișază, când nu sunt îmbrățișați, din oportunism. Cu timpul ce trece, iluziile unei lumi comuniste fericite rămân tot mai departe, înapoi.

Rusia sovietică, în pofida jefuirii îndelungate a bogățiilor naționale ale țărilor cotropite, se găsește azi la un nivel de viață mult inferior celorlalte țări ale lagărului comunist. Turiștii occidentali constată abia acum stringenta stare de înapoere a „celei mai înaintate țări socialiste".

Legea de fer a decadenței comunismului internațional, se formulează astfel:

In sistem comunist, sterilizarea spirituală și sărăcirea materială sunt în proporție directă cu timpul exercitării „dictaturii proletariatului". Corolarul ei, e topirea în timp a elanului revoluționar.

Din păcate, timpul, acest dușman natural al comunismului, n'a fost judicios utilizat.

Lumea liberă, capitalistă, l-a înscris negativ la capitolul afacerilor pierdute, pe care se precipită acum, în „perioada liberalizării", să le recupereze; iar refugiații politici, tratându-l subiectiv, n'au știut să și-l asocieze. Confundând dorințe și posibilități, ei au făcut abstracție de cantitatea de timp necesară facerilor și desfacerilor.

In aceste condițiuni, sprijinul economic adus de țările occidentale pentru ameliorarea condițiilor de viață ale populațiilor din țările aservite de comunism, servește la consolidarea regimurilor comuniste; **în timp ce „dialogul", la care visează nătâng câțiva oportuniști confirmați și refugiați de pripas, n'ar avea alt rezultat decât reabilitarea morală, nu în fața Poporului Român, ci pentru opinia publică occidentală, a unui sistem inuman, anormal și compromis.**

Dacă refugiații români vor să-și împlinească misiunea sfântă pe care o au, prima lor datorie e să renunțe la provizorat. Situația geo-politică pe care destinul a rezervat-o Neamului nostru, definește exilul politic ca o atitudine permanentă, tipic românească, condiție sine qua non a continuității și supraviețuirii românești.

Un sitem de organizare, care să permită continuarea luptei de eliberare națională, indiferent de oameni sau generații, iată prima noastră obligație.

3. Adaptarea la situație permite o apropiere de obiectiv cu economie de timp și mijloace. Ea presupune însă o justă apreciere a conjuncturii în care se desfășoară acțiunea. Dacă până acum, în tot ce-am prevăzut (asumându-ne răspunderea și trăgând consecințele), evenimentele nu ne-au desmințit, ci, dimpotrivă, ne-au confirmat mai repede decât ne așteptam, reducând la neant manevrele piezișe care se făceau contra noastră, chipurile inconștienți de afirmațiile pe care le făceam, faptul nu presupune niciun fel de virtute profetică. Explicația e mult mai modestă. In aprecierea evenimentelor ne-am ferit să acordăm vorbelor, gesturilor și aparențelor importanța pe care n'o aveau. Realismul nostru era de altă natură. El a constat în grija pe care o puneam în înlăturarea ficțiunilor care ascund realitatea, grije pe care o considerăm obligație de onoare pentru toți cei care se amestecă în treburile politice. Metoda dovedindu-se valabilă, înainte de a trece la analiza situației, care ne va indica direcția generală de orientare politică a Exilului, vom purcede, deci, la înlăturarea ficțiunilor care, umbrind-o, au produs multă dezordine și confuzie în spirite.

Bună parte din refugiații români sunt stăpâniți de teama paralizantă a permanentizării situației actuale. Rațiomanentul lor e următorul: Puterea de distrugere a armelor termonucleare, în posesia celor două blocuri antagoniste, e atât de uriașe că planeta întreagă ar putea fi nimicită; asumarea riscului și răspunderii declanșării unui război mondial, prin definiție atomic, de către unul sau altul dintre adversari, e de domeniul absurdității și nebuniei. Al treilea război mondial e de neconceput; statu-quo-ul e definitiv. Acest rațiomanent, în aparență valabil, nu relevează decât o concepție falsă; – din care decurg confuzii, supoziții și interpretări eronate.

Cine afirmă că situația actuală e definitivă, se înscrie în fals contra experienței istorice.

Istoria nu e numai înlănțuire de posibilități realizate, ci și – tocmai deaceea – alternare

(urmare în pag. 5)

Iacob Heraclidul în Danemarca

(urmare din pag. 1)

Iar A. Oțetea constată: **„Pendant deux ans, du milieu de 1556 au milieu de 1558, Jacques Basilicos visite les cours protestantes du Nord, d'abord celle du roi de Danemark, où il ne doit pas avoir fait long séjour"** (5). Un lucru este clar: în momentul când părăsea Wittenbergul, „vărul" soției lui Alexandru Lăpușneanu nici nu se gândea la domnia Moldovei ci căuta febril o „situație". Faptul reiese din recomandarea lui Melanchton, care nu face decât să transcrie planurile aventurierului: **„Motus autem fama virtutis inclyti regis Daniae, maxime aliquantisper vellet in aula Danica esse."** A. Oțetea a intuit bine această situație: **„C'est à Wittemberg qu'il forma le plan d'entrer au service du roi du Danemark. Son protestantisme lui avait, en effet, fermé l'accès des pays catholiques."** Mult mai târziu va organiza rațional candidatura sa

la tronul Moldovei căci abea în 1568 avea să tipărească la Brașov titlul său revendicativ, fantasticul **Arbor illustrissimae Heraclidarum familiae** (6).

În lipsă de documente, trecerea Heraclidului prin Danemarca continuă să fie învăluită în umbră. E mai ales surprinzător că acest colecționar de recomandații n'a reușit să obțina aici nicium act care să-i servească în escaladele sale ulterioare. Totuși A. M. Graziani ne informează că a fost „acoperit de daruri": **humaniter acceptus** (. . .) **muneribus donatus.**

Cred că pot aduce dovada existenței unei hârtii oficiale daneze în mâinile lui Despot, comparând două piese care – după știința mea – n'au fost până acum puse alături: talerul domnitorului și sigiliul universității din Copenhaga.

Originea monedei ne este cunoscută. Bătută în 1563, există în două emisiuni – una mare de argint și alta, mică, de aur. După Grigore Ureche (Cronica cap. 23): **„Despot bisericile desbrăca, argintăriile lua și făcea bani".** Nu este de prisos să amintim că V. Alecsandri – poetul nedreptățit de criticaștri moderniști – era riguros informat și rezuma faptul:

Românil . . . nu va atingeți de banii cu păcat
Ce poartă a lui Despot chip mândru-ncoronat!
E aur de icoane, e aur de potire
Topit chiar de Satana cu a lui Despot știre!
E foc ce arde mâna! . . . (V, 10)

În schimb un studiu heraldic ne lipsește. Pe avers avem „chipul mândru" din profil, îmbrăcat în armura venețiană, ținând în mâna dreaptă o spadă, iar în cea stângă globul patronat de o cruce de Malta. Coroana pare a fi de marchiz, confirmată de semnătura „marchiz de Paros" (ridiculă invenție căci Parosul n'a fost nicio-dată marchizat). Legenda este: HERACLIDIS + DESPOTE + PATRIS + PATRIE + 1563. Pe revers avem un blazon impresionant, în care

se pot distinge vulturul bizantin și zimbrul Moldovei. Aceiași coroană de marchiz și continuarea legendei: VINDEX + ET + DEFENSOR + LIBERTATIS + PATRIE. Problema originii lozincilor rămâne deschisă. E însă clar că omul umblat prin Italia purta cu dânsul reminiscențe clasice din care construia o adevărată **salutatio** imperială: **Pater Patriae,** ca Augustus! În proclamația sa vorbea Moldovenilor – desigur uluiți, în măsura lor, de grandilocvența Levantinului: **„Pentrucă gândul meu nu e altul decât să fac ca Dunărea să fie hotarul țării mele a Moldovei și să mă războiesc zi și noapte cu necredincioșii și blestemații de Turci. Intru care nădăjduesc în mărirea lui Dumnezeu, prin rugăciunile tuturor sfinților și îngerilor și arhanghelilor cu voi, vitejilor și de neam razboinic, ce vă coborîți din vitejii Romani, care au făcut să tremure lumea, și vouă nu v'a lipsit și nu vă va lipsi inima de a face orice faptă slăvită"** (7).

Cu privire la aceste fantastice proecte, N. Iorga remarca atât de judicios: **„El doria să creeze cum zicem noi: România Mare, să unescă Muntenia și Ardealul cu Moldova, să aibă toate ținuturile românești împreună. Nu pleca, firește, dintr'un sentiment național, care nu fusese cultivat prin nimic până atunci și pe care un străin putea să-l aibă cu atât mai puțin când nu-l aveau localnicii (...) dar el pleca dela concepția oamenilor Renașterii. Aceștia aveau în minte Dacia pe care o cunoșteau din izvoarele vechi (...) Numai în această calitate Despot era doritor de unitatea românească"** (8).

Să nu exagerăm totuși recursul la clișeul a-toate-cuprinzător al „Renașterii". Izvorul inspirațiilor politice ale Heraclidului este mult mai restrâns. Și aici intervine analogia sigilografică ce anunțam mai sus. Să se compare talerul domnitorului cu pecetea academică din Copenhaga și se va ajunge la model. Ductul literilor, ordonarea elementelor și ornamentelor – toate confirmă ipoteza că Despot a pus sub ochii meșterilor un prototip danez. Dacă mai amintim că regele Christian III a fost în același timp marele apărător al Reformei în Danemarca și ctitorul Universității (1537) înțelegem pe cine a imitat „ereticul" și creatorul „Școalei latine" dela Cotnari (9).

În cazul că ipotezele de mai sus vor fi confirmate de cercetări vom ajunge poate la concluzia că cele câteva luni pe care Iacob Heraclidul le-a petrecut în Danemarca au avut o influență capitală asupra acțiunilor sale ulterioare. Seniorul din medalie, reformatorul, mecenatul s'a format la malul Mării Baltice.

E. Lozovan

---

(1) **Nouveaux matériaux pour servir à l'histoire de Jacques Basilikos l'Héraclide,** Bucarest, 1900.
(2) **Deux vies de Jacques Basilicos,** éd. Em. Legrand, Paris, 1889, p. 161.
(3) Reproduse la Em. Legrand, pp. 278–282.
(4) E. Benz, **Wittenberg und Byzanz,** Marburg, 1949, pp. 45–46.
(5) A. Oțetea, **Wittenberg et la Moldavie,** „Renaissance und Humanismus in Mittel- und Osteuropa", Berlin, 1962, vol. 1, pp. 310.
(6) Ultima sinteză biografică completă la N. Iorga, **Histoire des Roumains et de la romanité orientale,** Bucarest, vol. 5, pp. 62–102.
(7) E. Hurmuzaki, **Documente II,** pp. 415–416, no. CCCLXVI.
(8) **N. Iorga, Istoria Românilor prin călători,** București, 1928, vol. 1, pp. 156–159.
(9) St. Bîrsănescu, **„Schola latina" de la Cotnari,** Iași, 1959. M. Marinescu-Himu, **Contribuții la istoricul învățămîntului limbii latine în țara noastră,** „Studii clasice", vol. 5 (1963), pp. 355–356.

REZULTATUL CONFUZIILOR

Acum câtva timp ni s'a supus un proect, aparent – ingenios, în esență – tulbure!: amnistierea unor prizonieri din toate orizonturile politice. Nume care ne sunt scumpe – și care reprezentau pietre miliare în demnitatea românească – erau împerechiate cu agitatori comuniști notorii. Talmeș-balmeșul românosaxon mergea și mai departe: meterezele occidentului și ale civilizației creștine care sunt Spania lui Franco și Portugalia lui Salazar erau puse în boxa acuzării alături de gâzii muscalo-mongoli. Ne exprimam atunci îndoiala noastră în privința eficacității unei tehnici de clarobscur, convinși fiind că marile lupte nu pot fi duse decât cu mâini curate, alături de oameni nepătați.

Temerile noastre s'au adeverit, o dată mai mult. Prizonierii români au fost „amnistiați". Le-am citit scrisul smuls în vorbitorul temniței. Urmarea e simplă: R. S. R. „liberalizat" se poate grozăvi că a reparat „greșelile" trecutului scoțând din lanțuri niște biete zdrențe umane. Iar organizația „Amnesty International" – întrunită la 28 septembrie în Olanda – se transformă în instrument de agitație anti-occidentală. Căci, așa cum ne informează „Le monde", dl. Ian Mac-Donald a prezentat „un adevărat rechizitoriu împotriva guvernului dela Lisabona".

Iată unde duce prisosul de fler și de îndemânare. Ignorăm ce gândește dl. Ion Rațiu în această privința. De altfel originilalul itinerar al D-ei Sale l-a condus până în anticamera lui Maurer, la Paris . . .

Un interview al lui Constantin Stere

După pacea dela București, un grup de ziariști străini au vizitat zona ocupată. Printre ei se afla și Danezul Axel Breidahl. La întoarcerea în patrie a publicat la Copenhaga, în 1918, cartea: „Din România cucerită". Străduindu-se să fie imparțial, el lasă totuși să se străvadă simpatia sa pentru Puterile Centrale. Critica societății românești e făcută cu înțelegere, dar totuși drastic. La dosarul istoriei, documentul merită să fie vărsat și nu am cunoștință ca el să fi fost cunoscut la noi.

Aici mă voi opri numai asupra interview-ului pe care Axel Breidahl l-a luat lui Constantin Stere. Partea cea mai interesantă – pe care o dau în traducere mai la vale – sunt considerațiile Basarabeanului asupra atitudinei viitoare a României față de Rusia. Analiza lui „Vanea Răutu" e lucidă și nemiloasă. Cu acel simț subtil al detectării pericolului de moarte ce-l constitue sub toate aspectele respingătoarea Gorgonă a stepelor – și cu care Românii de dincolo de Prut au fost congenital înzestrați – el arată că România nu se poate orienta decât spre Occident.

Desigur, terminologia lui Stere ne rănește, căci el a greșit împotriva visului celui mai avântat al istoriei noastre. Desigur, inima noastră este alături de cei dela Iași, alături de Iorga și Pârvan, tribunii incadescenți ai opoziției.

Dar azi, când reveria – pentru o clipă întrupată – e țăndări, azi când școlarii români nu mai desenează în caietele lor medalia dintre cele trei fluvii, așa cum am făcut-o noi . . . putem asculta și glasul acelora care s'au aflat în alte tranșee decât la Oituz și la Cireșoaia.

Și, dincolo de atâtea seisme, mesajul lor ne mângâie, căci înțelegem că nici ei n'au iubit cu mai puțină patimă bucățica de clisă din care am răsărit spre exaltare și osândă.

Iată dar, mesajul lui Constantin Stere:

„E clar că, după acest război, România nu va putea să rămână neutră. Intre infinitul rusesc, de o parte, și uniunea Puterilor Centrale, Bulgaria și Turcia, de altă parte, ea va trebui să stabilească legături.

Așadar problema României va fi dacă ea trebue să se alăture Rusiei ori Puterilor Centrale. Cât despre mine, consider că alianța cu Rusia e imposibilă, printre alte motive pentru acela că **actualul haos va mai dura probabil câteva zeci de ani, înainte ca acest conglomerat de popoare să capete un contur politic fix.**

Și apoi, cui să se alăture România? Marei Rusii, Ucrainei, unui stat socialist, unei republici democratice, unei monarhii liberale? Cui?

Nu, o astfel de alianță n'ar oferi României nicio securitate. Iar pe deasupra ar fi și în pericolul de a trebui să suporte și toate dezavantajele aventurii rusești.

Pe de altă parte e iarăși clar că, oricare va fi aspectul final pe care-l va îmbrăca Rusia, tendința acestui stat de a se întinde spre sud – adică peste trupul României – va fi totdeauna vie. Oare România, în fața acestei tendințe, în fața uriașei presiuni a maselor slave ce locuiesc în Rusia, va putea să opună o rezistență apreciabilă cu mica sa populație, micșorată de pe urma războiului?

În plus, cum România nu se va putea reface fără ajutorul capitalului străin, acesta nu va putea veni din Rusia ruinată, cu care nu avem niciun fel de comerț și care, pe piața mondială, este principalul concurent al produselor noastre, în speță grâul și petrolul.

Rezultatul e clar:

Noi nu ne putem alătura decât Puterilor Centrale."

(Axel Breidahl, **Fra det erobrede Rumaenien,** Copenhaga, 1918, pp. 60–65.) **E. L.**

CONFRUNTARE

În „Glasul patriei" din 10 sept. 1965, p. 3, C. C. Giurescu face elogiul profesorului Ernst Gamillscheg. După ce trasează pe scurt cariera ilustrului romanist, autorul se oprește asupra ultimului său studiu: **Zur rumänischen Frühgeschichte.** Reținem concluzia: „Învățatul german este deci, și prin această contribuție a sa, așa cum a fost necontenit, de-a lungul întregii sale activități științifice, un partizan, cu argumente temeinice, de ordin lingvistic, al continuității românilor în teritoriul carpato-dunărean."

Ne place să punem aceste rânduri sub nasul academicianului Iorgu Iordan care, acum trei ani, scria cele ce urmează despre opera profesorului Ernst Gamillscheg: „acest lingvist dovedește o foarte slabă cunoaștere a limbii romîne, ceeace nu l-a împiedecat să scrie chiar cărți propriu zise de lingvistică romînească, de pildă **Die Mundart von Șerbănești-Titulești.** (NB. studiu amintit de C. C. Giurescu chiar în primul paragraf al recenziei sale.) Asemenea probe de ignoranță în materie de lingvistică romînegscă nu i-au . . . știrbit lui Gamillscheg „reputația" de mare specialist în acest domeniu, pe care i-au creat-o nu numai romaniștii străini, ci și unii dintre ai noștri (în frunte cu S. Pușcariu). Așa se explică faptul, extrem de semnificativ pentru cunoașterea omului și sub aspectul politic, că în timpul guvernării fasciste din Romînia, el a fost numit director al Institutului german așa-zis de știință, întemeiat de regimul hitlerist la București, unde colabora foarte de aproape cu Legația Germană și, bine înțeles, cu celelalte organe, menite să asigure și să „consolideze" alianța nazisto-legionară. Un merit deosebit, de natură politică, și-a câștigat Gamillscheg în ochii hitleriștilor, datorită celor aproape 40 de cuvinte romînești (plus nouă nume proprii) pentru care . . . a descoperit (ar trebui să spun a inventat) etimologii germanice" (**Lingvistica romanică.** București, 1962, p. 237, nota 1). Aceasta este părerea – tradusă și în nemțeste – a unuia din cei mai mari turiști ideologici ai universității românești. Sărmane George Pascu, câtă dreptate ai avut când ai calificat, în anii '20, atât de violent dar just, pe acest bragagiu cu ceafa groasă drept „curvă francmasonoidă"! Ți-e silă să analizezi și să califici asemenea text – cocktail de vulgaritate, denunț polițienesc și rea credință compus – vai! – în limba vechilor cazanii. Niște biete etimologii – unele enunțate de Hasdeu și Diculescu în vremea când viitorul cancelar era în stare de cromozom – sunt puse să joace un tenebros rol politic.

Cum însă noi nu suntem născuți după ultima ploaie nu ne lăsăm impresionați nici de hipernaționalismul Glasnicilor Patrioți, nici de obiectivitatea la ordin a nefericitului istoric C. C. Giurescu, nici de icterul tipografic al lui Iordanof.

Dacă însă ziarul bucureștean, fost pankovist, ține neapărat să ne facă dovada bunei sale credințe îi propunem și o soluție „concretă": 1) să intervină pentru a se scoate din circulație edițiile română și germană din cartea Iorgului, 2) să prevină pe editorul englez ca nu cumva să tipărească pasajul citat mai sus; altfel tot Commonwealth-ul va putea aprecia înălțimea stilistico-morală a autorului, 3) să publice sub semnătura academicianului scuze la adresa profesorului Ernst Gamillscheg, **membru de onoare al Academiei Române.**

Până atunci – nu vom crede!

Touché, tovarăși.

. . .

Pe de altă parte n'ar fi rău dacă și câțiva ex-Români și ex-naționaliști din străinătate, care țin căldărușa Iordanului, ar medita la cele de mai sus. Confruntările nu sunt în sens unic. Și, poate, pe viitor vor ezita să-și arate cu atâta deplasată căldură madrilena lor ospitalitate. Ca să nu precizăm mai mult.

COPILUL TERIBIL

Aflăm, din sursă sigură, că la București s'a hotărît retipărirea operei lui Petru Dimitriu. Nu ne mirăm deloc și avem răbdarea de a aștepta confirmarea. Totuși, nu posedăm cruzimea de a-i trage de mânecă pe nătărăii care l-au luat în brațe pe rapsodul penitenciarelor RPR. Știm că eminenții critici literari vor tăcea chitic, ca în alte ocazii. Cutare moralist se stropșea ca Moise pe muntele Horeb la Vianu și Ralea. Ionesco trecu în tabăra „Vieții romînești" cu arme și bagaje și făcu elogiul defuncților. Iar eseistul – cu glanda indignării dirijate – nu suflă niciun reproș prietenului drag al inimii sale. Logică și probitate.

Când ți se adună dușmanii, nu te mira: e de ajuns să urle un lup, ca să se adune toți, – pentru pradă sau pentru pușcă.

N. IORGA

CIUDAT „RĂBOJ"

„Ființa românească" publică un inventar al producției românești în străinătate – util, interesant, pasionant. L-am examinat și am aflat multe. Nu vom face șicane revistei pentru faptul că mai clasifică printre „Români" pe rinocerul colaboraționist. Soția lui Ionesco e ca povestea stelei ce a murit: azi îl vedem și nu e. Am dori însă neapărat să știm ce legătură au cu fibra neamului nostru d-nii Antoine Goléa – colaborator al „Contemporanului" – și George Haupt – editor al corespondenței lui Lenin? Ori avem de-a face cu ticul bine cunoscut al unuia din redactori pentru care originea . . . biblică e un certificat de românism?

Orice sumă de hani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu mențiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17.
Druck: Dr. Peter Belej, München 13.

Pentru prietenii Stindardului

Acum 15 ani, când I. V. Emilian cu mine și încă un român – care a apucat, între timp, pe alte cărări ale pribegiei – hotăram creearea unui organ de luptă națională, climatul politic era, pentru ceea ce vream noi să facem, cum nu se poate mai defavorabil.

Ridicam un stindard în momente de prăbușire și abdicare; – și de confuzie.

In țară, avuseseră loc răsturnări mari. Regele transformat în unealtă a imperialismului ruso-bolșevic. Conducătorul Statului arestat, în plină ofensivă a Armatei roșii, cu concursul agenților Moscovii (introduși noaptea) în Palatul Regal. Poporul mințit, Armata trădată, hoardele bolșevice revărsându-se în valuri necontenite peste trupul însângerat al Țării. Capturări, arestări, deportări. Viol, crimă și jaf. Lacrămi și sânge. „Eliberarea! ..." Apoi, Golgota umilințelor naționale. Eroii și martirii războiului nostru dezrobitor, acoperiți de zoaele propagandei scârnave a diferitelor „uniuni patriotice", formate din burghezi anti-antonescieni și democrați pro-sovietici – „cu fața la Răsărit". Crucile celor căzuți în lupta de apărare a integrității teritoriului național, smulse și aruncate în noroi. Soldații români, făcuți prizonieri de noii „aliați" după 23 August 1944, uitați de Români în fundurile Siberiei.

Pe pieptul regal, simbolul trădării: medalia victoriei inamicului.

In exil, vorbeau în numele Poporului Român, „eliberat" de „dictatura" antonesciană, „reprezentanți legitimi", toți politicieni vechi, dar „oameni noi", „democrați", cu certificate de „rezistenți" – dela B.B.C.

... Iar noi, străduindu-ne să spălăm de noroiul defăimărilor crucile frânte, pentru a reda familiilor și Neamului, neîntinate, numele acelora care-și făcuseră din plin datoria. Cutezam, contra „vânturilor Istoriei", să-l ridicăm din tină, să-l curățim de balele democrato-progresiste și să-l facem să fluture, din nou, steagul demnității naționale.

Romantism? Absurditate? Așa s'a spus. Puțini au fost cei care înțelegeau că o cauză nobilă merită să fie apărată în orice împrejurări; că o cauză dreaptă rămâne dreaptă, chiar dacă nu a reușit. Foștii colaboratori ai Mareșalului se lepădau de el...

N'a fost ușor!

Dușmanii erau numeroși, noi o mână de oameni. Ei erau bogați, noi săraci. Ei – vicleni, disimulați, „abili", gata să sacrifice unei subvenții sau sinecure principiile morale și interesele naționale; noi – dispuși să renunțăm la orice pentru apărarea integrității lor. „Sinceri până la ruperea gâtului", cum se exprima corect un ne-stindardist.

La început, i s'a prorocit Stindardului – cu multă îngăduință – o apariție de trei numere. Încăpățânarea noastră surprinzând însă scepticismul lor, din ridicoli am devenit primejdioși. Cum? Refuzam sprijinul și subsidiile, oferite de oficinele care tutelau, controlau și orientau – atunci și acum – „rezistența națională" (după interesele lor), respingeam ofertele – la timp și binevoitor condiționate – și totuși continuam să supraviețuim? Scandal intolerabil!...

Au început manevrele, piezișe. Discreditare, intimidare, difamare. Denunțuri la siguranța statelor respective. Toate săgețile inveninate din tolba veneticilor – care, dând lecții de patriotism Românilor neaoși, batjocoresc Exilul –, toate scornirile fantastice ale unor minți dereglate de patimă și ură au fost utilizate și epuizate contra noastră. Personal, am fost (pentru „bunii români" cu nume exotice) de toate: hitlerist turbat și comunist camuflat, – după sensibilitatea celor cărora le era adresat denunțul.

N'am răspuns. N'am găsit util să răspundem. Timpul ne era prețios; iar pentru oamenii de bună credință, numerile acestui jurnal, scrise, imprimate și difuzate în condițiile unui exil care n'a ajuns să-și înțeleagă bine rostul și răspunderea, ne erau cartea de vizită. Ele stau mărturie că ne-am străduit, pe cât omenește posibil, să ne identificăm cu năzuințele Poporului Român, care, în condiții vitrege, luptă de 20 de ani pentru existența lui și a altora. De denunțători și difamatori, am crezut mai potrivit să se ocupe Justiția.

Timpul a limpezit mult lucrurile. Cei care voiau să discrediteze, au reușit. Numai că în loc să ne ridiculizeze și să ne compromită, s'au ridiculizat și s'au compromis, – dacă mai aveau ce compromite.

Dar, să recunoaștem. Fără sprijinul moral și material, neprecupețit, al cititorilor și prietenilor noștri, n'am fi putut străbate.

Stindardul are acum 12 ani de apariție regulată. In tot acest timp, ne-am fortificat credința și ne-am reînoit forțele în contactul strâns, în colaborarea loială, dezinteresată cu prietenii și cititorii noștri. Intre ei și noi s'a stabilit un acord tacit: ei ne acordau încrederea lor, **noi ne legam să o merităm. Convinși că în momente cruciale nu e nevoe de alegători, ci de luptători, în coloanele acestui jurnal demagogia electorală n'a avut și nu va avea loc.** Cine vine alături de noi, n'aduce un vot, ci o conștiință și o voință. O conștiință curată și o voință tare.

Informația corectă (fără „se zice" sau „se spune"), analiza obiectivă, le considerăm o datorie de onoare.

Însumare de credință și speranță, de muncă și perseverență, de colaborare și înțelegere, de încredere și devotament, Stindardul e un exemplu viu de identificare în gând și faptă a cititorilor-prieteni și a redactorilor.

Dece această profesiune de credință? Pentrucă un fapt concret vine să arunce îndoială în conștiința unora dintre prietenii noștri: prezența neașteptată a d-lui Emilian în Comitetul „Acțiunii Social-Creștine Române".

Simt de datoria mea să precizez, din capul locului, că dacă I. V. Emilian se găsește azi în Comitetul A.S.C.R., răspunderea integrală o poartă cel care scrie și semnează aceste rânduri. Dl Emilian nu dorea să facă parte din acest comitet. N'a acceptat decât cedând insistențelor mele, pe care le-a considerat justificate. Dece am socotit necesară participarea noastră la inițiativa din Germania? Nu datorăm e explicație decât colaboratorilor și prietenilor Stindardului.

E simplu.

In cunoștință de cauză și în conștiința noastră de Români, noi nu puteam refuza colaborarea – din moment ce ni s'a cerut – la o inițiativă românească, cu obiective similare, fără să ne dezicem, fără să facem cea ce nu vrem să facem: jocul inamicului.

Cine nu-și dă seama? Păcătele Exilului, obstacole nenorocite care se opun strângerii rândurilor, sunt două: **suspiciunea și invidia.** Dar, cum n'avem curajul să le recunoaștem, invocăm tot felul de pretexte puerile, care, provocând discordia și întreținând dezbinarea între Români, anihilează toate eforturile pentru o acțiune unitară. Această sinistră comedie se joacă de 20 de ani, cu rezultatele cunoscute.

Ajunge!

Numai un contact strâns și o confruntare cinstită, între diferitele grupuri de români, poate contracara manevrele de divizare ale adversarului, contribuind – astfel – la unitatea de acțiune a Exilului românesc, pe care cu toții o dorim.

Dacă punem, într'adevăr, interesele românești înaintea intereselor de grup, nouă nu ne e permis să desconsiderăm o inițiativă românească, oricât de modestă ar fi ea. Motive ca să refuzăm participarea în Comitetul A. S. C. R. am fi găsit destule, dacă n'am fi conștienți că dușmanul ne domineazä ridicându-ne pe unii contra altora, dacă n'am fi pătrunși de importanța hotărâtoare, capitală, a însumării energiilor românești în lupta de eliberare națională.

Cu dl General Ion Gheorghe nu suntem întotdeauna de acord și nici cu dl. Racoveanu. Dânșii au crezut – nu știu dacă mai cred – în „realismul politic" al Generalului de Gaulle, **noi nu.** Recunoașterea Chinei comuniste de către Franța au considerat-o ca un act politic favorabil Occidentului, **noi nu.** Mă limitez la principalele divergențe de vederi. Sunt însă aceste divergențe suficiente și elocvente, pentru a conchide – fără să roșim – că dl General Ion Gheorghe și dl Racoveanu nu sunt buni români? Credința noastră în eficacitatea metodelor pe care le întrebuințăm, nu ne orbește. **N'am monopolizat și nu vrem să monopolizăm lupta de eliberare națională. Orgoliul pierde.** De îndată ce se urmărește acelaș obiectiv, numai evenimentele confirmă calea cea bună.

Principiile în care credem, ideile pentru care luptăm și suferim, nu sunt proprietate particulară, ele constitue patrimoniul spiritual al tuturor celor cărora nu le e rușine că sunt români. Toți aceștia, în momentul în care depășind interesele de partid încep să fie preocupați de promovarea drepturilor românești, au dreptul să ne ceară colaborarea, iar noi avem datoria să le-o acordăm.

Sinceritatea inițiatorilor? Cum poate fi verificată, altfel, buna credință a oamenilor, fără a risca procese de intenții, dacă nu printr'o confruntare a vorbelor cu faptele? Ori, pentru aceasta e nevoe de apropiere, de cunoștere, de acțiune în comun, de colaborare.

Riscul de a nu fi manevrați se estompează în fața unei certitudini. Dacă prejudecăți defavorabile vor reuși să interzică și mai departe un contact sincer și o colaborare loială între Români, Exilul se va pulveriza într'o puzderie de inițiative și tendințe disparate, unele mai „pure", mai „ireproșabile" decât altele, dar tot atât de ineficace. Ce-i mai important? Apărarea intereselor naționale sau cine le apără?

Am acceptat un compromis? Pentru compromisuri avem oroare și nu e cazul să facem glume. Dacă la început, Proectul de Statut al A. S. C. R. îndreptățea anumite reticențe, în urma discuțiilor care au avut loc și la care am participat, amendamentele adoptate nu-i mai lăsau unui eventual refuz decât puține motive de justificare. Motive de formă, minore. Practic unul singur: denumirea. Intr'adevar, „Acțiunea Social-Creștină Română" aduce prea mult a partid politic. **Dealtfel, dl. Emilian a votat contra acestei denumiri.**

Această dezaprobare se referea însă la etichetă.

În ceea ce privește conținutul, a trebuit să constatăm că A. S. C. R.:

Își propune, ca obiectiv principal, liberarea Țării de tirania bolșevică, **ca și noi;**

Refuză „dialogul" cu guvernul comunist, **ca și noi;**

Afirmă justețea războiului nostru contra Rusiei bolșevice și înfierează trădarea dela 23 August 1944, **ca și noi;**

Vrea să activeze pentru unitatea de acțiune e Exilului românesc și nu înțelege să excludă dela această acțiune de unificare națională niciun român anti-comunist, **ca și noi.**

Toate aceste motive, cât și faptul că A. S. C. R. nu este și nu se consideră decât o inițiativă locală, care, alături de alte inițiative, tinde la creearea unei Reprezentanțe Naționale valabile, autoritate politică peste toți refugiații, căreia îi va reveni, de drept, răspunderea conducerii luptei de eliberare națională.

Dacă I. V. Emilian a acceptat să intre în Comitetul A. S. C. R., n'a făcut-o din complezență și nici din întâmplare, ci pentrucă așa dictau nevoile luptei în care suntem angajați. Moral, abilitățile politice ne repugnă; iar, practic, manevrele politicarde, pe care unii le confundă cu lupta națională, nu influențează întru nimic cursul evenimentelor. Când aperi o cauză dreaptă, care nu sufere de lumina zilei, a nu încerca să fii „abil" nu e oare cea mai mare abilitate?

Știm ce vrem. Despre om și societate, familie și națiune, Europa și primejdiile care amenință azi civilizația creștină și rasa albă, avem concepția noastră și nu ne e teamă de confruntarea ideilor. Cuvântul ultim ni-l vom spune în momentul când toate inițiativele locale vor trebui însumate într'un Congres al tuturor refugiaților români, pentru adoptarea unei Convenții și alegerea unei Reprezentanțe Naționale.

Atunci se va vedea că n'am deviat și nu puteam devia dela linia pe care ne-am fixat-o.

Până atunci, răbdare și încredere.

C. STOICANESCU

Delir arheologic rusesc

Colecția de mare circulație „Pelican" a publicat în 1961 traducerea unui tratat sovietic: A. L. Mongait, **Archeology in the U. S. S. R.** Justificarea editurii nu e lipsită de umor, un adevărat „understatement" britanic: „această carte este fascinantă din două motive. In primul rând arheologia sovietică este aproape necunoscută în Occident (...) In al doilea rând, dr. Mongait este comunist și astfel oferim unui public larg ocazia de a vedea ce este interpretarea marxistă a istoriei aplicată la arheologie."

Eu unul am cercetat colecțiile complete din „Sovetskaja Arheologija" și „Vestnik Drevnej Istorii". Mi-am făcut de mult o opinie asupra

26. East Slavs and their neighbours c. A.D. 850.

lucrăturilor rusești în domeniul clasic. M'am izbit de atâtea falsificări, texte trucate, interpretări fanteziste, generalizări super-sonice, jonglerii cu aparatul erudit, încât azi examinez o pagină a acestui soi de „știință" cu mai multă grije decât aș face-o pentru virusul ciumei la microscop. Semnătura unui Rus – „alb" sau „roșu" – e aproape totdeauna indiciul sigur al travestirii adevărului.

In cazul nostru escrocheria începe cu titlul cărții și delimitarea cuprinsului ei. Autorul își propune să expună mărturiile arheologice pe teritoriul **actual** al URSS, ceeace ca metodă de prezentare, pur geografică, se poate accepta. Numai că, printr'o rocadă amețitoare, sare pe alt plan și asimilează la rusism materialul enumerat. Traducătorul – M. W. Thompson – are grije să-i avertizeze pe cititori că în URSS se vorbesc peste o sută de limbi și numai **jumătate** din populație cunoaște rusa – ceeace nu însemnează deloc apatenența ei etnică la rusism.

Mărturisesc că, închizând cartea, am fost năpădit și de milă nu numai de mânia ce-ți provoacă impostura. Iată un popor care s'a lăbărțat ca o amoebă în est și vest din secolul al XVIII-lea, a cărui primă cronică începe cu un apel către o elită străină care să-l scoată din anarhie; care împrumută, când nu fură, nu numai teritorii ci, în bloc, civilizații; care se dovedește incapabil să asimileze fără o mutilare caricaturală. Ce complex imens de inferioritate – dela Pripet la Kurile – trebuie să chinue sufletul rusesc care-l face să explodeze în forme de nemăsurată aroganță.

Inginerii trecutului mare-rus se agață mai întâi de Sciți, comițând două confuzii: asimilează la scitism „arta stepelor" și sugerează apoi că omniprezentul trib e precursorul lui Ivan. Simunul imperial anexează civilizațiile Caucazice (Urartu, Armenia, Georgia), culturile transcaspiene cu rădăcini hellenice (Bactria și Sogdiana epigonilor lui Alexandru) ori achemenide, Isalmul și mongolismul Asiei centrale. Rolul coloniilor grecești din nordul mării negre este minimizat iar cel al Romanilor aproape anulat. De Venețieni și Genovezi – niciun rând. Castrul roman dela Charax (Crimeea) este „lipsit de importanță". Concluzie trasă după ce se face totuși mărturisirea că rezultatul a 16 ani de săpături (1849 și 1896–1911) nu numai că n'a fost publicat ci s'a și pierdut (p. 204). Istoria Tyrasului – Cetatea Albă a noastră, Maurocastrul Genovezilor și Bizantinilor – încape în 11 rânduri (p. 205). Niciun cuvânt despre săpăturile lui P. Nicorescu („Ephemeris Dacoromana", vol. 2, pp. 378–415), despre inscripția împăratului Traian, publicată și accesibilă tuturor (Anal. Acad. Rom. Mem. Sect. Ist. s. III, vol. 26). Se trece sub tăcere și tradiția cunoscută împăratului Constantin Porphyrogenetul (**De administrando imperio,** parag. 37) despre continuitatea romană la limanul Nistrului. Vikingii n'au jucat niciun rol în istoria Rusiei. Exagerarea este atât de flagrantă încât traducătorul se vede obligat să intervină: „Acest fapt (= fondarea statului kievian de către Varegi) a ofensat totdeauna naționalismul rusesc iar istoricii sovietici resping povestirea cronicei (lui Nestor) drept legendă, deși aceeași cronică dă împărțirea în triburi a Slavilor orientali" (p. 276).

Iată pe clișeul alăturat interpretarea grafică a acestei împărțiri, cifrele 10, 11 și 12 corespund extensiunii **Horvaților, Tiverților** și **Ulichilor.** Ea înglobează teritoriul Moldovei, al Maramureșului și al Transilvaniei nordice. Așadar: 1) o cronică a cărei veridicitate este pusă la îndoială când e vorba de Vikingi devine izvor demn de crezare în ceeace îi privește pe Slavi, 2) niște afirmații vagi sunt interpretate grafic cu voită lipsă de precizie, 3) triburi slave nedefinite din secolul IX – care poate stau în același raport lingvistic și etnic ca noi cu Catalanii – sunt chemate să justifice nostalgiile secolului XX.

În prefața cărții, dr. Mongait scrie: „Nu trebuie să uităm că nu demult nazista **Germanenforschung** a căutat argumente pentru justificarea anexiunilor politice ale Imperiului German (...) Această tendiță n'a fost numai caracteristică pentru Germania și ea n'a dispărut încă: argumentele arheologice chiar azi vin în sprijinul exceselor șovine" (p. 12).

Autocritică, mărturisire inconștientă ori uluitoare lipsă de pudoare? Toate la un loc.

Câtă dreptate a avut editura engleză să publice această traducere. Mulțumim.

E. L.

O carte despre Generalul Patton

In versiune franceză, Editura pariziană Stock a publicat o primă ediție a cărții scriitorului american Ladislau Farago despre Generalul Patton. Ediția franceză poartă titlul: „Patton: glorie și datorie."

Lucrarea aceasta, scrisă la 20 de ani dela moartea generalului american, aduce un omagiu comandantului Armatei a 3-a din Europa și aceluia care a concepul tancul ce-i poartă numele.

Autorul, după ce descrie viața și face portretul generalului, se oprește mai mult asupra ultimei faze a celui de-al doilea război mondial. De fapt, pentru a se respecta înțelegerile politice și angajamentele luate de Roosevelt față de Stalin, potrivit cărora ultimul a subjugat toată Europa orientală, și o parte din Europa centrală, **înaintarea Armatei a 3-a a Generalului Patton a fost întârziată și, în cele din urmă, oprită.** Sovieticii însă, chiar și după capitularea Germaniei, s'au plâns lui Truman și lu Eisenhower, reproșând lui Patton atitudinea ostilă față de ei.

Trimisul lui Eisenhower, Mac Narney, care venise la cartierull Armatei a 3-a pentru a comunica lui Patton nemulțumirea șefului său ierarhic, a primit următorul răspuns: **„Cred cu tărie că trebue să întoarcem armele împotriva Rușilor. Dacă nu facem aceasta acum, vom fi nevoiți s'o facem peste câțiva ani, când Rușii vor fi pregătiți. Atunci va fi mai greu să-i învingem. Avem nevoe de Germani și cred că nu trebue să tratăm rău un popor de care avem atâta nevoie..."**

După o vizită pe care a făcuse la Berlin, Patton scria soției sale aceste rânduri: **„Noi am distrus ceea ce ar fi putut fi o rasă bună și suntem acum pe punctul de a pune în locul acestor năpăstuiți** (NN. adică în locul Germanilor) **mongoli sălbateci, dând pe mâna Comunismului Europa întreagă."**

Mai departe, autorul spune că Patton câștigase simpatia Germanilor, mulți din ei spunând:

(Urmare în pag. 6)

◆ **„Sistematizarea satelor"** – La elaborarea planului-directivă pentru perioada 1961–1975, comuniştii din România a lucrat încă din 1958, cu zeci de comisii a căror activitate era coordonată de o comisie centrală condusă de **Gogu Rădulescu** şi de **Simion Zeigher.** Pentru toate aceste comisii, problema absorbirii surplusului de populaţie rurală constituia preocuparea de căpetenie. Până la urmă, au fost propuse două soluţii diametral opuse: prima tindea să reţină braţele de muncă disponibile în mediul rural, prin schimbarea de structură a producţiei agricole şi prin mărirea numărului de muncitori agricoli; cealaltă soluţie preconiza dimpotrivă accelerarea ritmului de industrializare care să permită crearea de noi centre urbane. Vârfurile de partid s'au decis să adopte soluţia industrializării rapide. S'au încurcat însă în socoteli, surplusul de populaţie rurală fiind cu mult mai mare decât posibilităţile de investiţii în industrie ale regimului. Potrivit creşterii anuale a investiţiilor, nu pot fi plasaţi în industrie decât 100.000, cel mult 150.000 muncitori anual, cifra aceasta reprezentând doar **a treime** din surplusul de braţe de muncă din sectorul rural. Comuniştii şi-au dat deci seama că, prin „forţe proprii", planul acesta nu poate fi realizat nici în 1975. Din această pricină, ei s'au văzut nevoiţi să recurgă la încurajarea investiţiilor străine, occidentale. **Acesta este tâlcul manifestaţiilor „de independenţă", a pretinsei „destinderi", a vizitelor şefilor comunişti în capitalele occidentale şi a declaraţiilor de dragoste făcute magnaţilor finanţei internaţionale.** Cu ajutorul acestei finanţe trebuia salvat „planul", regimul şi economia falimentară a aceluiaş regim, înscăunat de inamic şi care se menţine la putere numai şi numai datorită aparatului poliţienesc pe care se sprijină.

Problema surplusului de populaţie rurală nu poate fi însă soluţionată nici cu ajutorul investiţiilor străine. Comuniştii s'au folosit atunci de altă armă: încurajarea avorturilor, cu deosebire în mediul rural şi cu deosebire în regiunile unde ţărănimea s'a dovedit a fi mai recalcitrantă faţă de regim şi mai puţin dispusă să accepte fără crâcneală colectivizarea forţată. După cum am spus într'un număr trecut al ziarului, în unele raioane din Oltenia avorturile au atins cifre record, contribuind la depopularea satelor. Stăpânii de astăzi ai ţării au mers atât de departe, încât au avut cinica neobrăzare să declare într'o conferinţă internaţională, organizată sub auspiciile O. N. U. bine înţeles, că prin „reglementarea" avorturilor ei urmăresc **stabilirea unui echilibru demografic.** „Echilibrul" acesta ameninţă însă dăinuirea neamului românesc, ameninţare care se pare că nu-i turbură pe amatorii de dialoguri şi pe acei care ne recomandă candid să aşteptăm ... evoluţia, în „sensul istoriei" desigur.

Pentru a extinde şi mai mult acţiunea lor de subminare a temeliilor de rezistenţă ale neamului, comuniştii pun acum în aplicare un plan de „sistematizare a satelor". Despre acest plan este dealtfel vorba şi în „Rezoluţia Congresului al 9-lea al P. C. R." Comitetul de Stat pentru Construcţii, Arhitectură şi Sistematizare (C. S. C. A. S.) este chemat să-l realizeze. Ce se urmăreşte prin acest plan? Ne-o spune şeful secţiei de sistematizare a C. S. C. A. S., tovarăşul Romeo **Rău** (nume predestinat): „Obiectivul principal îl va constitui organizarea aşezărilor săteşti, astfel încît condiţiile de locuit din mediul sătesc să se apropie treptat de cele din mediul urban. Dacă ar fi vorba numai „de condiţiile de locuit", n-am avea nimic de obiectat, dimpotrivă am saluta asemenea iniţiativă. Este însă vorba de altceva, de o transformare mai profundă, care tinde la dispariţia oricărei gospodării individuale, ţărăneşti şi la dispariţia specificului românesc al satelor.

Intr'o primă etapă vor fi „sistematizate" **peste** 100 de sate aparţinând unui număr de 12 raioane, în fruntea listei aflându-se raioanele Drăgăşani, Slatina, Călăraşi şi Făurei. Casele care urmează să fie construite în satele supuse „sistematizării" sunt de trei tipuri: de şes, regiune deluroasă şi regiune de munte. Casa dela şes, cu acoperiş cu terasă, seamănă mai mult cu o pompă de benzină, aduce a chioşc de băuturi răcoritoare sau a baracă de depozitat scule. Proiectanţii ne asigură că această casă cuprinde o cameră principală cu **nişă de gătit,** două camere-dormitor, o cămară, o încăpere rezervată pentru baie şi o prispă. Al doilea tip de casă, ceva mai prezentabilă, este destinată familiilor mai numeroase din regiunile deluroase. Nu ni se spune însă de ce anume cei dela şes n'au dreptul la familii numeroase. Infine, al treilea tip de casă, cu acoperiş cu şarpantă de lemn, seamănă vag a casă românească. Bun şi frumos! Toate aceste trei tipuri de case au însă ceva comun: sunt cu frontul la stradă şi n'au nici grajd, nici şură, nici pătul, nici măcar un coteţ pentru găini. Ce fel de locuinţe ţărăneşti sunt astea? Şi ce fel de ţărani vor locui în asemenea case? Chestiunea este cât se poate de limpede. In satele „sistematizate" nu vor mai locui ţărani, **ci muncitori agricoli,** care nu vor mai avea grădina astăzi încă îngăduită, care nu vor putea ţine nici vacă, nici capră, nici cal şi nici creşte păsări. Proiectanţii nu ne prezintă numai planul caselor, ci şi planul noului sat, împărţit pe zone: zona G. A. C., zona S. M. T., zona depozite, zona C. F. R., zona construcţiilor cu 2 nivele, zona construcţiilor parter şi zona de extindere a satului. In zona construcţiilor cu 2 nivele se află **sediul administrativ, căminul cultural şi complexul comercial,** plus locuinţe cu etaj, fiecare din aceste locuinţe putând adăposti câte 8 familii, căzărmi deci, ca în China. Credem inutil să mai spunem că în satul „sistematizat" biserica a dispărut cu desăvârşire ... Planul acesta de sistematizare a satelor are meritul că ne indică precis în ce direcţie merge „evoluţia" şi cât de promiţătoare sunt perspectivele acestei evoluţii.

◇ **Din noapte zi şi din zi noapte** face tovarăşul Firmilian, Mitropolit al Olteniei, care primeşte la lună 15.000 lei, dela Direcţia Cultelor şi cu aprobare specială dela Comitetul Central al Pecereului. Cu această simbrie şi cu darurile pe care le primeşte dela bieţii parohi, numitul a transformat reşedinta metropolitană într'o adevărată curte princiară. Firmilian doarme toată ziulica. Se scoală la 3 după amiază şi „lucrează" până către orele 6. Pleacă apoi la plimbare prin oraş, o oră – două. La masa de seară sunt totdeauna invitaţi: noua ciocoime comunistă, directori de întreprinderi, controlori, ofiţeri MFA şi MAI, medici privilegiaţi, actori, actriţe şi guriste. Masa este cu prelungire şi se transformă totdeauna în chiolhan. Personalul de serviciu al veselei reşedinţe metropolitane se compune din 10 fete, una mai frumoasă ca cealaltă. Ca'n o mie şi una de nopţi ... Despre cele ce se petrec la reşedinţa lui Firmilian, tot oraşul vorbeşte. Se pare însă că responsabilul local cu propaganda ateistă are tot interesul ca lumea să vorbească, cât mai mult posibil.

◆ **Despre curăţenia trenurilor.** – Vagoanele de călători de ambele clase, la trenurile personale ca şi la cele accelerate, pe toate liniile din ţară, sunt pline de ploşniţe. Constatarea aceasta au făcut-o, fără deosebire, toţi acei care au călătorit cu trenul în ţară în august/septembrie 1965.

◇ **Un oraş din Moldova,** odinioară capitală de judeţ, n'a fost probabil inclus în „circuitul industrializării". Vinul din împrejurimi este tot atât de bun şi de parfumat ca altădată. Dar asta-i tot! Incolo: tristeţe, mizerie şi sărăcie lucie ... Din lipsă de furaje, birjari nu mai sunt de multă vreme în acest oraş. Sunt în schimb **două taxiuri,** vechi şi rablăgite care, spre lauda şoferilor respectivi, mai pot face încă mici curse. Casele sunt mai toate părăginite, iar unele arată ca după cutremur ... Există chiar şi un hotel în care se doarme „tovărăreşte", adică – dacă ai noroc – cu încă unul în cameră, de cele mai multe ori însă cu alţi doi în cameră ... Multă ţigănime în oraş care umblă forfota, fără ţintă precisă. Directorii şi responsabilii magazinelor de stat sunt, sau vechii proprietari sau urmaşii acestora, aparţinând aceleiaşi seminţii care, dela Mitiţă Sturdza încoace, şi-a asigurat monopolul vinderii ibrişinului, nasturilor şi acelor cu gămălie. Corespondentul nostru ne trimite şi lista preţurilor din aceste magazine: o rochie de damă, de cea mai proastă calitate, 250 lei; un combinezon, tot atât de ordinar, 150 lei; o pereche de ciorapi de damă, 42 lei; o pereche de pantofi de vară, 299 lei; un nasture pentru costum, dela 12 până la 16 lei; un metru de ştofă bună, pentru costum bărbătesc, 400 până la 600 lei; o cravată „Trevira", 60 până la 80 lei; un geamantan, din material sintetic, 620 lei ... In piaţa de alimente: un pui de găină, 60 lei; un kg de pătlăgele roşii, 5 până la 6 lei; un kg de piersici, 15 lei, iar un ou, **un singur ou, doisprezece lei.**

◆ **Bacăul** nu este numai un oraş industrial, ci şi o importantă garnizoană militară. Deosebit de vechile căzărmi situate de ambele părţi ale şoselii spre Călugăra, căzărmi ocupate astăzi, în parte, de unităţi M. A. I., în ultimii ani au fost construite la Bacău căzărmi noi şi terenuri de instrucţie pentru carele de luptă. Aceste căzărmi noi sunt ocupate de un centru de instrucţie al trupelor moto-mecanizate. Pe aerodromul, modernizat şi mărit, se află şi un centru de reparaţii pentru avioanele cu reacţie. La nord-nord/vest de oraş este instalat un mare depozit de muniţiuni, cu numeroase adăposturi subterane, destul de bine camuflat şi straşnic păzit.

◇ **La Uzinele „Unio" din Satul Mare** director este Vasile Turdeanu care primeşte o leafă destul de frumuşică, 3250 lei pe lună; responsabilul politic este tovarăşul Pascal, şeful serviciului personal (noua denumire pentru „cadre") un oarecare Szabo şi inginer-şef Gheorghe Julea. Deşi aceste uzine lucrează cu un efectiv relativ mic de muncitori (3000), gama lor de producţie este interesantă: maşini agricole, vagonete pentru mine, macarale principale de 20 şi de 25 tone, recipiente sub presiune de 40 până la 60 atmosfere, pompe, ventilatoare de mină, cazane, osii şi bandaje de locomotive, **accesorii pentru care de luptă, carcase pentru motoare de tancuri** etc. Mai interesant este faptul că o bună parte din producţia acestor uzine este destinată Chinei şi Uniunii Sovietice. Pentru China, Uzinele „Unio" lucrează în special poduri rulante şi elevatoare pe bandă dela 50 la 100 m, iar pentru URSS trei tipuri de vagonete pentru mine: basculante, automate şi normale. Chinezii supraveghează producţia la faţa locului.

◆ **Pe aerodromul militar dela Alexeni,** situat la 6 km est de Urziceni, se află un număr de escadrile de avioane cu reacţie MIG 21, aparţinând unui regiment de vânătoare. Până acum câtva timp, comandantul acestui regiment era Maiorul Zahariade care, din motive pe care nu le cunoaştem, a fost trimis la „muncă de jos", metoda „din cal în măgar" fiind acum utilizată şi pentru cadrele mai tinere din Ministerul Forţelor Armate.

◇ **Accidente grave.** – Ziarele reseriste nu publică niciodată nici un rând despre accidentele ce se întâmplă în ţară, oricât de grave şi oricât de multe victime ar face aceste accidente. Până la urmă, aceste accidente sunt totuşi cunoscute şi astfel le putem afla şi noi. Pe şantierele Intreprinderii de Constructii Nr. 3, numai în cursul anului 1962, au fost 49 de accidente mortale. In 1963, numărul accidentelor mortale la această întreprindere a scăzut la 14, dar a sporit considerabil la celelalte întreprinderi de construcţii, cu deosebire la Galaţi şi în regiunea Bacău.

In timpul primei etape de construcţii la uzina termică G-3 dela Giuleşti, 7 muncitori au murit asfixiaţi din cauza unor emanaţii de gaze. Din pricina condiţiunilor mizerabile de cazare în bărăcile-dormitor instalate acolo de Direcţia Generală de Construcţii a Sfatului Popular al Capitalei, 11 muncitori s'au refugiat să doarmă într'un bloc vecin, încă neocupat, dar aproape gata. In cursul nopţii, 7 din aceşti muncitori au murit asfixiaţi.

In timpul demontării, o macara „Roth" s'a surpat pe un şantier din cartierul Floreasca, omorând 4 muncitori şi rănind grav alţi 3, care au suferit amputări de mâni şi de picioare. La câteva săptămâni numai, o macara-turn de tip KSG-3 s'a prăbuşit pe şantierul Olteniţa, omorând pe macaragiu şi rănind grav 4 muncitori. In ambele accidente, montarea şi demontarea macaralei fusese încredinţată unui oarecare Nicolae Dogaru, om de încredere al regimului.

Cel mai grav accident întâmplat în cursul anului 1963 a fost deraierea trenului Urziceni-Bucureşti, deraiere care a avut loc la o curbă în apropiere de Atelierele C. F. R. Griviţa. Cum acest tren este totdeauna supra-aglomerat, el transportând în fiecare zi un mare număr de muncitori, care sunt nevoiţi să călătorească pe scări şi pe acoperişuri, numărul victimelor a fost foarte mare. **S'a vorbit atunci de 300 de morţi.**

Tot astfel, în cursul anului 1964 s'au prăbuşit mai multe avioane de pasageri TAROM, avioane de tip sovietic ILL 14 şi 18 care asigură legătura aeriană între oraşele principale din interiorul ţării. In două din aceste catastrofe aeriene **au pierit toţi pasagerii şi tot personalul de bord,** anume în apropiere de Cugir şi în apropiere de Bacău.

◆ **O serie de amnănunte în legătură cu construcţiile.** – Ziarele partidului şi broşurile lui de propagandă reproduc necontenit fotografii de uzine, blocuri de locuit, şcoli şi alte clădiri construite în ultimii ani, în scopul de a se oferi dovada că regimul a realizat o operă colosală în sectorul construcţiilor. Trecem peste faptul că, în comparaţie cu ce se clădeşte în ţările occidentale, volumul construcţiilor „republicane-socialiste" este destul de modest şi ne limităm deocamdată să citâm doar câteva întâmplări în legătură cu aceste construcţii necontenit trâmbiţate.

Hala de expoziţie industrială din Bucureşti, ridicată pe locul fostului hipodrom Băneasa, a fost executată după un proiect cehoslovac, cu o cupolă de fâşii de ţeavă de aluminiu oţelit, această cupolă fiind fabricată tot în Cehoslovacia. Cupola aceasta a fost asamblată la sol şi ridicată cu prese hidraulice, după proiectul unui arhitect care şi-a luat valea între timp şi se află acum în Franţa.

In martie 1963 a fost viscol mare în Bucureşti. Pentru asemenea caz şi ţinându-se seama de raportul inginerilor, raport în care se spunea clar că materialul folosit era necorespunzător, hala trebuia să fie încălzită în interior. N'a fost încălzită **şi s'a prăbusit, în intregime.** Victime n'au fost, dar nici arestări nu s'au făcut. Nu a fost nimeni arestat pentru că răspunderea executării acestei construcţii, în ciuda raportului defavorabil al inginerilor, o luase un membru al Comitetului Central al PCR-ului, **Ghizela Vass,** care supraveghiase dealtfel şi lucrările de montaj.

La două zile după inaugurarea care avusese loc în prezenţa unei impresionante delegaţii guvernamentale, **hala de sporturi din Cluj s'a prăbuşit, ca un castel de cărţi de joc.** Cauza? Construcţia din beton armat fusese greşit calculată. Aci au fost însă victime: 3 morţi şi peste 20 de răniţi.

Cauzele incendiului care a devastat Circul de Stat, chiar în ziua când Cruşciov vizita Bucureştiul, n'au fost nici până astăzi lămurite. Circul era din beton armat, cupola lui era însă dintr'o „soluţie modernă". Ori tocmai această cupolă **a luat foc şi a ars ca o lumânare.** Compania de pompieri din strada „Căderea Bastiliei" (fostă Cometa) n'a putut face nimic, **deoarece cisternele fusesera golite.** Pentru a fi drepţi, focul acesta spectacular nu-l putem atribui nici constructorilor şi nici materialului necorespunzător ...

Blocurile de locuinţe din Strada Lânăriei, în Bucureşti, au fost executate din pereţi prefabricaţi. In martie 1963 s'au prăbuşit două blocuri, când construcţia atinsese etajul 4. Betonul s'a desprins de pe armătură, datorită sudurilor greşite şi a greşitei execuţii a fâşiilor de beton.

La **Reşita,** furnalul de o mie de metri cubi, ce fusese executat după un proiect sovietic, n'a mai funcţionat după 3 luni dela punerea în serviciu, din pricină că fundaţiile crăpaseră. Pentru Uzinele Reşita paguba a fost enormă, ele fiind nevoite să trimită în concediu plătit aproape 5000 de muncitori care, direct sau indirect, deserveau acest furnal.

Ministerul Industriei Alimentare are şi el o unitate de proiectare. Unitatea aceasta a făcut proiectul fabricei de conserve din **Câmpulung-Muscel,** preconizând o soluţie proprie de cadre beton armat. Soluţia proprie a fost aşa de bună că, la montarea podului, grinzile au cedat şi în căderea lor au antrenat întreg acoperişul. Au fost foarte multe victime. Hala de montaj I. C. M. A., construită pe Strada Industriilor nr. 3 şi 5, în faţa Uzinelor Malaxa, s'a prăbuşit imediat după recepţie. Din fericire, aci n'au fost victime.

Cât priveşte clădirile greşit executate, a căror consolidare a costat apoi sume enorme, am avea nevoie de zeci de pagini pentru a le înşira pe toate. Citâm doar câteva cazuri:

La fabrica de mecanică fină din Bulevardul Muncii 128, fabrică aparţinând Uzinelor „23 August", toţi stâlpii de susţinere au trebuit să fie reconfortaţi, căci betonul turnat în timpul iernii a îngheţat. Acelaş lucru s'a întâmplat şi la Blocul „A-4" din Bul. Muncii nr. 90: betoanele de fundaţie au îngheţat, au fost dărâmate şi apoi turnate din nou.

La blocurile 19, 20, 21 şi 23 din Şoseaua Jiului (Bucureştii Noi), toate balcoanele s'au surpat după decofrare, deoarece fierul de beton fusese montat exact pe dos.

La Blocul 1-C din Piaţa Kogălniceanu, colţ cu Calea Plevnei, **izolaţiile hidrofugice fiind greşit executate, subsolul era inundat ori de câte ori creştea nivelul apelor Dâmboviţei.** In **subsol se găsea însă depozitul de televizoare importate din Polonia, Cehoslovacia** şi din Ungaria, precum şi televizoarele indigene aparţinând unităţii comerciale „Progresul". Toate televizoarele au fost deteriorate.

La Bolcul B-8 din Şoseaua Giuleşti nr. 137, după terminarea decofrării, betoanele de rezistenţă prezentau caverne în lăţime şi în adâncime, pe toată grosimea fundaţiei.

La Blocul din Strada Pompiliu Eliade nr. 13 (Cişmigiu), stâlpii de rezistenţă au fost greşit turnaţi, ei arătând ca Turnul din Pisa. A fost nevoie să fie consolidaţi cu stâlpi de sprijin. La Blocul Bulevardul Duca n. 14 a fost nevoie să se refacă toate instalaţiile interioare, puţurile de ascensor etc., idem la blocul turn din Piaţa Senatului. Noul spital militar din Piteşti, după inaugurare n'a putut funcţiona aproape jumătate de an, toate conductele şi instalaţiile interioare fiind greşit montate. Credem că ajunge.

◇ **Intrarea în spaţiu.** – Ion Croitoru este inginer şi locuieşte în Strada Lânăriei nr. 47. Omul s'a căsătorit, la sfârşitul lui iulie 1965 şi – cum e şi firesc – ar vrea să locuiască împreună cu soţia, ar vrea, dar nu poate ... Nu reuşeşte să-i facă soţiei „intrarea în spaţiu". Poţi să te căsătoreşti dar dacă n'ai „intrarea în spaţiu", degeaba te-ai căsătorit. La două luni după căsătorie, bietul inginer scrie în „România Liberă" din 26 septembrie 1965, cele ce urmează: „... de comun acord cu soţia, am hotărît să locuim în apartamentul meu, din strada Lînăriei nr. 47. In acest scop, **la 2 august,** am cerut S.. G. L.-N. Bălcescu să aprobe soţiei **intrarea în spaţiu.** De atunci alerg într-una, **ca la o probă de atletism.** La început, credeam că particip la o cursă fără obstacole, dar o funcţionară dela ghişeul nr. 6 m-a informat că ele există – evidenţă şi **fişa tehnică** şi pînă ce nu le trec, arbitrul – Antonie Cisnovschi, şeful S. G.L., nu-mi rezolvă cererea. Şi greutatea acestei curse constă în faptul că aceste obstacole sînt adăpostite în birourile S. G. L. la care nici nu pot ajunge." După cum se vede, dacă n'ai **fişa tehnică** nu-i poţi face nevestei „intrarea în spaţiu" şi eşti condamnat să stai în faţa focului roşu, aşa cum stă, de două luni, Ion Croitoru.

◆ **Aviaţia civilă sub controlul militarilor.** – O întreagă escadrilă, cu întregul personal navigant, cu mecanici şi cu toţi ceilalţi auxiliari tereştri, este pusă la dispoziţia celor din vârful partidului, a familiilor lor şi a colaboratorilor lor apropiaţi. Piloţii acestei escadrile au fost, la început, cetăţeni sovietici. După accidentul în care şi-a aflat moartea Gheorghe Preoteasa, piloţi români au luat locul celor sovietici, dar

(urmare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

și acestia erau piloți civili, escadrila aparținând administrativ de Ministerul Transporturilor. Acum în urmă, o parte din piloți au fost înlocuiți cu ofițeri, iar escadrila a trecut la Ministerul Forțelor Armate, luând numele de „Escadrila Specială de Transport". După această operație, Generalul Șendrea, care n'a împlinit încă 40 de ani și este deci departe de a fi atins limita de vârstă, a fost numit director general al TAROM-ului, adică al Aviației Civile. Generalul Șendrea este însă absolvent al Academiei Militare Sovietice „Frundse" și are deosebite calități de șef militar. Putem spune chiar că este unul dintre cei mai capabili generali din actuala armată. Șef al Pilotajului la TAROM este acum Colonelul Balauru, în vârstă de 29 de ani, fost comandant al unui regiment de reactoare-vânătoare la Craiova. Alți ofițeri ocupă deasemenea posturi de răspundare la TAROM.

◇ **Cine sunt „șefii"?** Președintele Comitetului de Stat pentru Problemele de Muncă și Salarii este Simion Zeigher, în acelaș timp colaboratorul cel mai apropiat al lui Alexandru Bârlădeanu. Originar din Basarabia, Simion Zeigher este vechi militant comunist, cu studii de inginerie la Brno (Brünn) și cu legături serioase în Cehoslovacia. A stat în închisoare cu Gheorghiu-Dej și i-a dat acestuia primele noțiuni de matematică, fizică și de limba franceză. În felul acesta și-a asigurat un loc în ierarhia comunistă după 23 august 1944. Altfel, Simion Zeigher este un om energic, dinamic, politicos cu subalternii, serviabil chiar, cunoaște multe limbi străine și este amator de călătorii în străinătate. Cu tot comunismul lui de lungă dată, nu-i exclus să-l vedem într'o bună zi aterizând definitiv într'o țară occidentală.

Mircea Oprișan, fost ministru, acum consilier special la nivelul cel mai înalt în probleme de petrol, este licențiat în drept, originar din Galați, unde tatăl său a fost negustor de manufactură. Are un frate medic. Acesta se mai numește încă Bercovici. Dealtfel și pe Mircea Oprișan tot Bercovici îl chiamă, Osias Bercovici.

◆ **Rampe de lansare pentru rachete.** – Sibiul este un oraș foarte vizitat, cu deosebire de turiști de proveniență din Germania și din Austria. Cine se duce la Sibiu, se duce și la Dumbravă, renumit loc de recreație. Puțini știu însă că nu departe de Dumbravă, ceva mai la sud, se află o rampă de lansare pentru rachete sol-sol, cu bătae destul de lungă. Alte asemenea rampe se află în apropiere de Lugoj, în apropiere de Oradea și în regiunea Calafat-Ciuperceni-Poiana.

◇ **În legătură cu „integritatea teritoriului".** – Insula Șerpilor nu figurează în nici un ghid turistic și pe nici o hartă recentă, **pentru simplul motiv că nu mai este a României,** trecând tacit, fără tratat și fără convenție, în stăpânirea URSS. În afară de o stațiune Radar, Rușii au construit aci, în faleza destul de înaltă a insulei, adăposturi pentru submarine. Toate vasele care părăsesc sau se îndreaptă spre Sulina sunt avizate să navigheze la apreciabilă distanță de Insula Șerpilor.

◆ **Directorul Editurei Didactice și Pedagogice,** Emil Bildescu, nu circulă cu nume de împrumut. Român neaoș, fecior de învățător, Emil Bildescu s'a născut la 17 iunie 1926 la Ostrovul Mare, în județul Mehedinți.

◇ **Modificarea Legii pentru Organizarea Judecătorească.** – Pe baza unui decret al Consiliului de Stat, rolul asesorilor populari a fost oarecum redus, ei putând judeca acum numai în primă instanță la tribunalele populare, la tribunalele regionale și la tribunalele militare „afară de cazurile când legea dispune altfel". Cât privește instanțele superioare, potrivit acestui decret, din 30 august 1965, Art. 11 din Legea pentru Organizarea Judecătoreasca are acum următorul cuprins: „Tribunalele populare și tribunalele militare de mari unități judecă în complet format dintr-un judecător și 2 asesori populari. Tribunalele regionale și tribunalele militare de regiuni militare judecă, în primă instanță, în complet format din 2 judecători și 3 asesori populari. Recursurile precum și fondul după casare se judecă, de aceste tribunale, în complet format din 3 judecători. (NN. Deci fără nici un asesor popular.) Colegiile Tribunalului Suprem, judecă în toate cazurile în complet format din 3 judecători. „Explicând aceste modificări, comentatorul juridic al „României Libere" (19 sept. 1965) spune: „În noua reglementare s-a ținut, totodată, seama că judecata în recurs are un pronunțat caracter tehnic de verificare a corectei aplicări a dispozitiilor legale de către prima instanță."

◆ **O nimica toată.** – Pentru a obține un ordin de repartiție de locuință, cetățeanul care vrea să doarmă sub un acoperiș trebue să prezinte următoarele acte: 1. cererea tip de atribuire a **spațiului locativ,** complectată cu toate datele prevăzute de formular; 2. adeverința din câmpul muncii, iar pentru pensionari ultimul talon de pensie; 3. referatul tip întocmit de **inspectorul de teren;** 4. dovada de **ștergere din spațiu** al raionului de unde pleacă solicitantul; 5. adeverința de predare a **folosirii spațiului,** eliberată de raionul pe teritoriul căruia se află locuința de unde pleacă cetățeanul; 6. dovada de la I. A. L. că are chiria plătită la zi și că locuința a fost lăsată în stare bună de funcționare; 7. vechea repartiție și contractul de închiriere; 8. dovada de la secția comercială; 9. dovada de la administrația de clădiri care

să ateste plata la zi a cheltuielilor de întreținere; 10. actele **legalizate** pentru spațiul suplimentar și 11. chitanța de la ecarisaj pentru plata serviciului acestuia. Unsprezece dovezi deci, pentru a putea „intra în spațiu". Anunțând acest lucru, Sfatul Popular al Capitalei ne asigură că operațiile au fost, prin aceasta, mult simplificate.

Dela agitație la acțiune (II)

(urmare din pag. 1)

permanentă de perioade de mișcare, dinamice, și momente de stagnare, statice. În mare, fiindcă ar trebui să ținem seamă și de decalarea inerentă inerției sociale, mișcarea corespunde efortului realizator, stagnarea – întreruperii acestui efort în momentul realizării. Orice manual de Istorie am deschide, vedem imediat că în viața civilizațiilor, ca și în viața indivizilor, unui moment static – de regăsire – îi succede întotdeauna o perioadă de mișcare și viceversa. Acest ritm vital întrerupt, prin exces de stagnare sau de mișcare (tensiune), civilizația se stinge: anchilozată sau epuizată. Când piere însă o civilizație, alta se naște și ritmul istoric continuă.

Teama permanentizării situației actuale nu e întemeiată. Teoretic, ea nu poate fi justificată decât făcându-se apel la o conceptie statică a Istoriei; iar practic, evenimentele o desmint. Cursul lor nu poate fi oprit Altfel, Istoria n'ar mai fi Istorie, ci petrificare, moarte, nimic. A susține, contra experienței istorice, că impasul atomic, zădărnicind declanșarea celui de-al-treilea război mondial, tinde la eternizarea statu-quo-ului, înseamnă a face printr'o simplă afirmație trei supoziții și două confuzii. Nu e deloc sigur că echilibrul atomic poate împiedica izbucnirea unui război mondial, după cum e și mai puțin sigur că un conflict generalizat s'ar transforma, ineluctabil, în război atomic; și cine ar putea pretinde că, în afară de un război mondial clasic, nu mai există nicio altă posibilitate de schimbare a statu-quo-ului. Ca să vorbim, serios, de imposibililtatea declanșării celui de-al-treilea război mondial și, în consecință, de eternizarea statu-quo-ului, o prudență elementară ne-ar obliga să ne convingem, în prealabil, că cel de-al-doilea război mondial a luat sfârșit și că situația creeată prin acordul dela Yalta n'a fost încă modificată.

Ori, cum stau, în realitate, lucrurile?

Un război ia sfârșit atunci când învingătorii și-au atins scopurile lor veritabile. Oare în această situația s'au găsit în 1945, sau se găsesc astăzi, învingătorii Axei?

Popoarele occidentale, care și-au impus atâtea suferințe, devastări și jertfe, au făcut-o fiindcă li s'a prezentat un scop al războiului demn de aceste sacrificii: instaurarea în lume a libertății și a justiției – pentru toate semințiile Pământului, cuceriri fără de care „pacea" nu e decât o vorbă 'n vânt. Acest scop, capital pentru securitatea Occidentului creștin, n'a fost atins. Sigur, **se poate obiecta că ce promit oamenii de stat popoarelor respective, în momente critice, n'are niciun fel de importanță. Poate, pentru ei, dar nu și pentru ele; și chiar dacă noroadele pot fi uneori înșelate, Istoria nu poate fi mințită.** Ordinea stabilită pe forță și neadevăr n'a avut niciodată decât un caracter de provizorat; iar războaele n'au fost și nu pot fi justificate în fața opiniei publice decât în două feluri: fie prin datoria propagării unor idei, fie prin necesitatea promovării unor interese. Ce-au obținut popoarele occidentale târâte în ultimul măcel mondial? Nici una nici alta.

Cât privește Rusia sovietică, ea a câștigat mult, dar, dacă ținem seamă de catechismul marxist-leninist, după care, primul război mondial însemnând instaurarea comunismului într'o singură țară, cel de-al-doilea război mondial trebuia să conducă la instalarea lui în întreaga lume, vedem că nici lagărul comunist nu și-a atins scopul.

Falsificat la bază, prin cârdășia perversă dintre capitalism și comunism, ultimul război nu se putea termina cu victoria asupra Puterilor Axei; și nu s'a terminat. Tratatul de pace, care marchează juridic sfârșitul unui război, n'a fost încă încheiat. În mod normal, după capitularea Germaniei, ciocnirea veritabilă, ciocnirea naturală, ciocnirea necesară pentru restabilirea libertății și justiției în lume, deci salutară, trebuia să se producă, mutatis mutandis, între foștii „aliați". Churchill s'a gândit un moment să reînarmeze Armata germană, iar Rușii aveau planul de invazie a Europei gregătit. Și, totuși, ciocnirea nu s'a produs. Care să fie explicația? Că Rușii au renunțat la planul lor de invazie armată a Europei, era normal. Americanii fabricaseră și dețineau monopolul primelor arme atomice. Dar, dece au tolerat Puterile occidentale situația primejdioasă, ilegală, imorală și anormală creiată de revărsarea hoardelor bolșevice asupra Europei Centrale și Orientale? Dece au subscris la sacrificarea, țărilor noastre, recunoscând regimurile impuse de Moscova prin forța baionetelor? Dece au renunțat la realizarea scopurilor nobile pe care le proclamaseră la începutul războiului?

Există o singură explicație plauzibilă: **Guvernele occidentale au trebuit sa se plece sub presiunea aceloraşi forțe oculte care au provocat ultimul cataclism mondial.**

Un examen atent al modului cum e justificată abandonarea Europei Centrale și Orientale, ne desvălue tot mecanismul subtil prin care conspirația mondială susține subversiunea comunistă.

Azi, se recunoaște ușor că situația șubredă, amenințătoare, creeată în Europa după prăbușirea Germaniei, care nu satisface nici pretențiile comuniste nici aspirațiile lumii libere, e anormală. Dar se afirmă imediat că ea trebue acceptată, deoarece modificarea statu-quo-ului ar conduce, obligatoiru, la un război generalizat, termonuclear. Mitul statu-quo-ului, posibilitate unică de evitare a războiului atomic, nu rezistă însă la o analiză critică. Cronologic, situația precară, pe marginea prăpastiei, în care a fost adusă Omenirea, precede impasul atomic. Între echilibrul atomic și statu-quo, nu există o legătură de cauză la efect. La origina situației actualel stă renunțarea democrațiilor occidentale la apărarea principiilor care le justifică existența. Renunțare contra căreia se ridicau, din mormintele lor, milioanele de luptători pentru libertate, sacrificați – astfel – inutil. Renunțare incomodă, care nu putea fi justificată. Opinia publică mondială începea să-și dea seama că scopurile veritabile ale războiului nu fuseseră cele oficiale; iar popoarele care au sângerat greu pentru interese care nu erau ale lor, începeau să se întrebe: Cui au putut servi atâtea chinuri și sânge? Renunțare nejustificată, deoarece Americanii dețineau încă monopolul bombei atomice. Era, în această renunțare, un inconvenient funciar, care trebuia înlăturat. Grație zelului Rosenbergilor, Rusia bolșevică intră în posesia secretului armelor atomice. Conspirația mondială marchează un succes. Și ce succes! Spectrul războiului atomic vine să justifice retroactiv capitularea morală a Occidentului.

Intrăm în era șantajului atomic.

Sacrificarea a 100 milioane de Europeni tiraniei bolșevice, în sine condamnabilă, apare acum „realiștilor" de tot soiul – printre care se numără și câțiva refugiați români – ca un fel de binefacere, dacă numai acesta e prețut evitării unui cataclism atomic. Nobil egoism, grandioasă prostie! Principii universal valabile în epoca pre-atomică, nu mai convin în „epoca progresistă", de și rămân perfect valabile. „Constiința universală" începe să se acomodeze cu orice abuz, cu orice abdicare, cu orice fără-de-lege, cu toate crimele de genocid, cu orice compromis. Imoralul devine moral.

Interesant de observat, pentru cine vrea să **observe, că modificarea statu-quo-ului nu devine primejdioasă decât dacă se face în detrimentul lagărului comunist. Altfel e normală, tolerată, aprobată, încurajată chiar.**

Războiul continuă

Istoria – spuneam mai înainte – nu admite conjuncturi definitive. Nu există, așadar, niciun pericol de eternizare a statu-quo-ului, pe simplul motiv că el e zilnic modificat. Căci dacă lumea liberă a renunțat la scopurile ei legitime, comunismul continuă să urmărească realizarea visului său de dominație mondială. Și acesta e motivul pentru care, împotriva compromisurilor și a renunțărilor, a propagandei adormitoare și a trădărilor, a minciunilor oficiale și a combinațiilor de culise, pe eșichierul mondial, pionii schimbați, războiul continuă.

Sigur, cei rămași la concepția lui clasică, sau cei obsedați de viziunea terifiantă a războiului atomic, nu văd și nu pot vedea amploarea ciocnirii dintre două lumi, care se desfășoară sub ochii lor, fiindcă ei nu concep această ciocnire decât ca urmare cronologică a unei declarații formale de război, cu armate vizibile, în coloane constituite, în marș forțat către frontiere cunoscute, sau în ordine de luptă, pe câmpuri de bătae bine definite. Ei nu înțeleg că alianța militară contra Germaniei n'a schimbat cu nimic conflictul profund, ireductibil, organic, dintre lumea liberă și comunism; **ei nu văd că acest război, de o factură nouă, bântue peste tot: pe stradă în manifestații publice, în agitațiile integraționiste și în conciliile reformiste, la catedră, la cafenea și la Altar.**

În acest război insidios, în care operațiile militare sunt incidente, nu se urmăresc schimbări de frontiere, ci schimbări de regimuri politice. Primejdia n'o constitue, așadar, arsenalul atomic al blocului comunist, ci arme mult mai modeste, dar al căror efect dezagregant e, pe plan moral, echivalent efectului armelor atomice, pe plan material: agitatorul, propagandistul – conștient sau inconștient –, teroristul. Un Sartre sau un Mauriac, la tribună sau în coloanele unui jurnal „democratic" și „progresist", sunt (în acest război revoluționar, care nu vizează potențialul militar ca atare, ci moralul apărătorilor civilizației creștine) tot atât de eficienți ca generalii pe câmpul de luptă. Reformele dezagregante, distrugătoare de tradiție și credință, la care e constrânsă, azi, Biserica Romano-Catolică, în timp ce toate celelalte religii sau superstiții religioase sunt încurajate și întărite prin protejarea și conservarea intactă a ritualului și a datinelor – când se nărue o biserică, se ridică un alt templu –, pun în evidență toată gravitatea și profunzimea acestui război care urmărește subminarea temeliilor și distrugerea civilizației creștine.

Ce rol joacă în acest război armele atomice? Din moment ce adversarii dispun de o cantitate considerabilă, ele nu ajung decât la o anulare reciprocă a efectului lor persuasiv. Primejdia războiului atomic se rezolvă într'un paradox: cu cât armele atomice se perfecționează, de o parte și de alta, cu atât sunt mai puține șanse ca ele să fie întrebuințate pe teatre de operații. Armamentul atomic e un monstru care se devorează singur.

În fapt, din acest impas atomic, din acest echilibru al teroarei, singurii care au tras concluziile logice sunt comuniștii. Războiul subversiv este forma nouă pe care o îmbracă războiul în epoca atomului... Căci, dacă echilibrul teroarei interzice modificarea prin forță a frontierelor naționale, el favorizează, psihologic, schimbarea regimurilor pe cale de subversiune sprijinită din exterior. Cine ar mai concepe că se poate declara război, pe simplul motiv că o putere străină introduce, clandestin, armament și material pe teritoriul național al unei alte puteri?...

Echilibrul atomic favorizează, momentan, extinderea comunismului pe cale de subversiune. Evenimentele ne-o dovedesc.

Statu-quo-ul e o ficțiune.

Rămâne, deci, să ne ocupăm de realități; să tragem concluziile care se impun.

Căpitan C. STOICANESCU

Tribuna liberă

Scrisoare deschisă Domnilor V. V. Tilea și I. G. Mugur

Colonia, 13. 9. 1965

Mult Stimați Domni.

Am citit cu mare interes cele scrise de d-voastră d-le Tilea în scrisoarea publicată în limba engleză, la 11 Iulie, în ziarul englez „The Observer" și reprodusă, în traducere în limba română, în revista „Curierul Românesc". La fel de interesante sunt și gândurile d-lui I. G. Mugur. Ambele merită un răspuns.

A. Răspuns d-lui V. V. Tilea

Se pare că d-voastra d-le Tilea, înainte de a publica scrisoarea cu pricina, n'ați găsit de cuviință să răsfoiți dreptul constituțional al României postbelice. Dacă ați fi făcut-o, ați fi avut posibilitatea să descoperiți că în România, până în prezent (mă gândesc la perioada dela 1944 și până în luna Iulie 1965) n'au lipsit nici constituțiile și nici legile. Conform constituțiilor decretate în România, se prevedea garantarea LIBERTĂȚII, SUVERANITĂȚII și INDEPENDENȚEI statului român de altă parte erau garantate libertățile democratice (așa cum se cunosc în țările libere). În cele ce urmează voi enumera câteva din ele.

1. – **În Decretul – Lege din 30. 12. 1947 promulgat după abdicarea Regelui Mihai I, membrii Prezidiului Republicei Populare Române** se obligau să apere INDEPENDENȚA și SUVERANITATEA Republicei Populare Române. Art. 1. din Constituția din 13. 9. 1948 este clar: RPR este un stat INDEPENDENT și SUVERAN. „La rândul ei și celebra Constituție din 27. 9. 1952 (cea mai mare dovadă de servilism față de Moscova), în care se aduce elogii stăpânilor din Cremlin, misiunea Armatei române era de „a apăra hotarele țării, SUVERANITATEA și INDEPENDENȚA poporului român". Art. 17. este deasemenea destul de precis: „Statul român este un stat unitar, SUVERAN și INDEPENDENT". Deci, **e nedrept să se susțină că pentru prima dată se vorbește acum de suveranitate și de independență națională.**

2. – În art. 28 din Constituția din 1948 se stipulează: „Libertatea cetățenilor este garantată; nimeni nu poate fi arestat, deținut mai mult de 48 de ore, fără un mandat al procurorului". Mai mult, se vorbește chiar de inviolabilitatea domiciliului, precizându-se: „Nimeni nu poate intra în locuință, fără aprobarea celui în cauză" (conform art. 29). Și poate ceva mai interesant atât pentru ziariștii străini cât și pentru d-voastră, d-le Tilea: libertatea presei și secretul corespondenței era garantat prin art. 31.

Nici Constitutia din 1952 nu uita libertățile. Din contră, le garantează încă odată. De exemplu, art. 85 garantează libertatea cuvântului; art. 87 garantează libertatea și inviolabilitatea domiciliului și secretul corespondenței. Deci, **este incorectă presupunerea că în noua Constituție, s'ar găsi ancorate pentru prima dată libertăți personale.**

3. – Art. 18 al Constituției din 1948 spune clar: „Proprietatea particulară agonisită prin muncă este recunoscută și garantată de lege. În acelaș sens este redactat și art. 9 din celebra Constituție din 1952, care la fel ca și art. 10, garantează proprietatea particulară. Deci, este incorectă presupunerea că **pentru prima dată se garantează mica proprietate în România.**

Pentru a nu lungi scrisoarea încetez cu citatele.

Din cele relatate mai sus reiese că în România anilor 1944–1965 n'au lipsit nici legile și nici constituțiile. A fost o lipsă, dar nu de legi, ci o LIPSĂ DE RESPECT A REGIMULUI COMUNIST FAȚĂ DE LEGILE ȘI DE CONSTITUȚIILE ȚĂRII, legi și constituții pe care el însuși le-a decretat. Această nerespectare a legilor și a constituțiilor a pus regimul comunist în afara legilor, FĂCÂNDU-L ILEGAL.

Nerespectarea legilor a produs haos. Mai întâi comuniștii au început să se omoare între

(urmare în pag. 6)

A nos amis de France

Des lettres de sympathie et d'encouragement nous arrivent de tous les coins de France: de Toulouse, de Brest, de Belfort, du Havre, d'Angoulême. Nous voudrions répondre à chacun de ces correspondants inconnus, lointains et pourtant si proches. On comprendra facilement notre confusion de pas pouvoir exprimer directement notre gratitude. Que nos amis considèrent ces lignes comme leur étant personnellement adressées. Mais, en plus de nos remerciements émus, nous leur devons aussi une explication et une promesse.

Ce journal n'est pas une feuille d'exilés amers qui se cotisent pour faire imprimer leurs nostalgies et leurs colères. C'est une publication de combattants, qui représentent des millions de chrétiens d'Europe orientale, ligotés et livrés comme esclaves, avant les chrétiens d'Afrique du Nord et de Goa. Voilà pourquoi nous n'avons jamais séparé notre lutte de la leur. Comme nous n'avons pas cessé de diriger nos espoirs vers la France, sans l'aide de laquelle la Roumanie moderne n'aurait pas été ce qu'elle fut. Mais que la distinction soit nette: nous ne nous faisons plus d'illusions sur l'aide que pourraient apporter au peuple roumain abandonné les officiels qui reçoivent cordialement ses bourreaux et qui, par arrêt ministériel, refusent le droit d'asyle à ceux qui échappent aux tortionnaires. Parmi les destinataires de nos espoirs ne figurent pas non plus les Sorbonnards «dans le vent» ni les prêtres ou prélats guitaristes («Le ciel est rouge»...) qui à l'ombre du «machin» de New York désarment les esprits, en attendant de faire mieux.

Nous nous entêtons de croire, avec Péguy, qu' «il ne se peut pas que les Français soient lâches, seulement ils ont oublié qu'ils étaient courageux». C'est donc avec ces Français courageux que nous voulons avoir des rapports; nous sommes sûrs qu'il y en a beaucoup parmi nos correspondants. A leur intention la partie française de ce journal sera, avec chaque numéro, plus importante. D'ailleurs nos colonnes leur sont déjà ouvertes.

LE VINGT-CINQUIÈME ANNIVERSAIRE DE L'AGRESSION SOVIETIQUE CONTRE LES ETATS BALTES

APPEL DES ESTONIENS, LETTONS ET LITUANIENS LIBRES

IL Y A VINGT-CINQ ANS, l'Union Soviétique, attaquait les pays baltes. Le 15 juin 1940, quelque 300.000 soldats de l'Armée Rouge se ruaient sur la Lituanie, le 17 juin 1940, sur la Lettonie et l'Estonie. Protégés par l'armée d'occupation, les émissaires du Kremlin — Dekanozov, Vichinsky, Jdanov — renversaient les gouvernements légitimes des nations baltes. Les pays baltes étaient privés de leur indépendance et transformés en colonies de l'Union Soviétique.

L'assaut de l'Union Soviétique contre ses voisins baltes a marqué le début de l'avance soviétique en Europe, en direction de l'Occident. L'agression soviétique contre les pays baltes, en 1940, est donc à l'origine de la présente tension internationale et de la menace contre la paix.

Par ses actes d'agression contre l'Estonie, la Lettonie et la Lituanie, l'U.R.S.S. a violé les traités de paix et de non-agression qu'elle avait signés avec ces pays ainsi que d'autres conventions internationales.

L'expropriation, l'exploitation, l'appauvrissement, les travaux forcés, la suppression des droits de l'homme et des libertés fondamentales, la russification, la terreur, les meurtres, les déportations en masse sont la marque de l'occupation soviétique des Etats Baltes. En commettant ces actes, les Soviets on violé la Déclaration des Nations Unies incluant la Charte de l'Atlantique, la Charte des Nations Unies, la Convention pour la Suppression du Crime de Génocide et la Déclaration Universelle des Droits de l'Homme — tous ces documents portant la signature de l'U.R.S.S.

Les peuples estonien, letton et lituanien, historiquement et traditionnellement orientés vers l'Occident, ont mis en lui tous leurs espoirs. Leur confiance dans le Monde Occidental a été renforcée par la Déclaration du Département d'Etat des Etats-Unis du 23 juillet 1940; par la Déclaration de Yalta sur l'Europe Libérée; par les déclarations réitérées du Gouvernement des Etats-Unis portant sur la non-reconnaissance de l'annexion des Etats Baltes; par la reconnaissance continue de leurs représentants diplomatiques et par les buts et les principes proclamés par les Nations Unies.

En même temps, les espoirs des peuples baltes ont été renforcés par le procédé global de décolonisation et la reconnaissance universelle du droit d'auto-détermination des peuples. Le mouvement de libération des pays colonisés d'Afrique et d'Asie a également aidé à dévoiler le colonialisme soviétique et a ranimé les espoirs des Estoniens, des Lettons et des Lituaniens captifs. Ils sont convaincus que la vague d'émancipation rejetant la domination coloniale ne s'arrêtera pas aux frontières des pays baltes.

Les peuples baltes ont vigoureusement exprimé leur détermination de regagner leur liberté et ont résisté à leurs oppresseurs, contribuant ainsi, dans une large mesure, à la lutte pour la liberté et la justice, menée sans relâche par tous les peuples captifs, subjugués par l'Union Soviétique. Malgré des revers sérieux et de lourdes épreuves, nos peuples maintiennent leur foi dans la restauration de leur liberté et de leur indépendance.

Cet été, l'occupant soviétique va inaugurer un spectacle macabre — la joyeuse célébration du vingt-cinquième anniversaire de l'asservissement des Etats baltes — au cours de laquelle les peuples captifs baltes seront forcés de se montrer reconnaissants envers leurs envahisseurs.

Nous — Estoniens, Lettons et Lituaniens libres — sommes conscients de notre responsabilité vis-à-vis de nos nations et de l'histoire. A l'occasion de ce vingt-cinquième anniversaire de l'agression soviétique, nous estimons de notre devoir de faire entendre les aspirations de nos peuples captifs:

NOUS ACCUSONS l'Union Soviétique d'avoir commis et de perpétrer un crime international contre les Etats baltes;

NOUS RECLAMONS que l'Union Soviétique retire son personnel militaire, policier et administratif des pays baltes;

NOUS DEMANDONS que les gouvernements du monde libre, particulièrement ceux des Grandes Puissances, utilisent toutes les voies et tous les moyens pacifiques pour restaurer **l'exercice du droit des peuples baltes et des autres peuples d'Europe Centrale et Orientale à disposer d'eux-mêmes;**

NOUS DEMANDONS AUSSI que le Comité des Nations Unies pour la Décolonisation remplisse immédiatement son devoir si longtemps délaissé et étudie le problème du colonialisme soviétique dans les Etats Baltes;

NOUS FAISONS APPEL à la conscience universelle pour comprendre la grandeur de l'injustice commise à l'égard des pays baltes et pour appuyer les efforts tendant à la restauration de la liberté dans ces pays;

NOUS ADRESSONS aux peuples de nos pays l'expression de notre fierté pour leur résistance résolue aux efforts de l'oppresseur pour détruire leur conscience et leur identité nationale;

NOUS PARTAGEONS le point de vue de nos compatriotes captifs selon lequel les récents retards dans l'évolution soviétique de l'économie, la politique, et l'idéologie — inhérents à la structure de leur système totalitaire — ont considérablement affaibli l'Union Soviétique et par là ranimé les espoirs de délivrance des captifs;

NOUS PRENONS L'ENGAGEMENT d'intensifier en commun notre activité organisée dans le monde libre pour faire triompher la cause de la liberté dans les pays baltes;

NOUS DECLARONS, enfin, au monde libre et au monde dominé par les communistes, y compris l'U.R.S.S., qu'une fois libres, les nations baltes feront tout en leur pouvoir pour assurer les meilleures relations possibles avec leurs voisins, sur la base du respect mutuel de la souveraineté nationale et de l'intégrité territoriale.

CONSEIL DE LA LIBERTE DES ETATS BALTES

Président: **Vaclovas Sidzikauskas,**
Président du Comité Suprême pour la Libération de la Lituanie; Président du Comité pour la Lituanie Libre.

Vice-Président: **Aleksander Kütt,**
Président du Comité pour l'Estonie Libre.

Vice-Président: **Vilis Hazners,**
Président du Comité pour la Lettonie Libre.

Membres:

Mme **Gundega Michel,**
Présidente de l'Association Mondiale des Etudiants Lettons.

Dr. **Peter Lejins, Jr.,**
Président de la Fédération Lettone du Monde Libre.

Olev M. Piirsalu,
Président du Conseil Mondial Estonien.

Peep Rebassoo,
Président de l'Association des Etudiants Estoniens des Etats-Unis.

Juozas Bachunas,
Président du Congrès Mondial Lituanien.

Algis Zaparackas,
Président de l'Association des Etudiants Lituaniens.

«Alors que la société ploutocratique n'offre plus aucun idéal, puisqu'elle doute de tous ceux qu'elle avait proclamés jusqu'ici, c'est l'exemple donné par l'élite nouvelle qui constituera l'idéal proposé à la jeunesse: goût de l'action, esprit de camaraderie, entrainement à vivre durement et à regarder la mort en face, sens de l'honneur, de la discipline, de la persévérance.

Quel es le premier but politique de la révolution européenne?

La destruction radicale de Yalta, système qui a consacré le règne du mensonge, de la honte, de la lâcheté et de la tyrannie, et son remplacement par la confédération européenne, ainsi que la révocation solennelle des procès de basse vengeance comme ceux de Nuremberg et de Landsberg.»

(Extrait du Manifeste du N.O.E.)

On peut se procurer cet ouvrage: au «Courrier du Continent», Case Ville 728, **Lausanne**, Suisse.

Prix de l'édition ronéotypée:
les 10 premiers exemplaires:
Fr. s. 6.—; F. 6.—; Fb. 60.—
les 10 exemplaires suivants:
Fr. s. 5.—; F. 5.—; Fb. 50.—.

Pierre de Montalte

NOUVELLES LETTRES PROVINCIALES

Lettres et circulaires écrites par un provincial à ses amis, concernant la crise religieuse, le Concile et l'hérésie moderniste et arienne.

On peut se procurer cet ouvrage:
à Paris, librairie Dauphine, 58, rue Mazarine.
Ou le recevoir directement, franco de port, contre chèque ou virement postal de 4 F. au compte de chèques postaux:
Pierre de MONTALTE C/C **Marseille** 2825—84

◆ Le troisième fascicule, qui vient de paraître (72 pages), dénonce notamment les influences maçonniques sur le Concile et, dans une réponse cinglante pour Pie XII, **démasque les forces occultes qui ont imposé les décisions de Yalta.**

PENTRU ABONAȚII DIN FRANȚA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cec-postal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e
cu menţiunea: **pour l'Etendard**

O CARTE DESPRE GENERALUL PATTON

(urmare din pag. 3)

„El este prietenul nostru! Patton ne-a scăpat de hoardele rusești."

Acest general american care, ca orice soldat viteaz, știa că învinșii trebuesc respectați și tratați cu omenie și dreptate, începuse să se intereseze, de aproape, de procesele pentru crime de război, procese care erau puse atunci pe rol. În această privință, Patton adunase o amplă documentare. Pe baza constatărilor făcute, într'o bună zi, el a decis să țină o conferință de presă. Din capul locului, **Patton a criticat întreg programul de denazificare,** făcând și următoarea afirmație: „Forțele de ocupație ar obține rezultate mai bune, dacă ar încredința foștilor naziști posturi administrative și dacă i-ar folosi ca tehnicieni." Odată cu această declarație, Patton a mai anunțat atunci că, în foarte scurt timp, va face o serie de revelații care vor produce mult sgomot.

După această conferință de presă, care a făcut mare vâlvă, Eisenhower l-a înlocuit pe Patton dela comanda Armatei a 3-a.

La scurt timp, Generalul Patton, acel care încurca socotelile anumitor cercuri, își afla moartea într'un accident de automobil, accident care a rămas până astăzi învăluit în cel mai deplin mister.

Născut în 1886 la San Gabriel în California, șef de promoție la West Point, George Smith Patton a ieșit ofițer în Cavalerie. În cursul primului războí mondial, după ce a aparținut un timp statului-major al Generalului Pershing, Patton primește comanda unei brigăzi blindate. Cu această brigadă, participă la atacul dela Saint-Mihiel. Într'o altă acțiune, în Argonne, Patton, colonel la vârsta de 32 de ani, este grav rănit. În cursul celui de-al doilea război mondial, Patton a fost unul dintre cei mai capabili generali americani, urmând imediat după Douglas Mac Arthur.

NN. O parte din datele de mai sus sunt luate din „Corrispondenza Europea", Roma, Via di Pietra 84.

Tribuna liberă

(urmare din pag. 5)

ei. Apoi a început nimicirea poporului român. Elita poporului român a fost distrusă și înlocuită cu aventurieri. Dintr'un popor vesel comuniștii au reușit să facă un popor sfios și neîncrezător. O țară bogată au adus-o la sapă de lemn. Milioane de oameni au fost închiși fără a fi judecați. Alte milioane au fost alungați din casele lor, adică li s'a violat domiciliul fără să se sinchisească cineva că s'au nesocotit constituțiile. Sute și mii de oameni au fost asasinați, fără ca făptașii să fie trași la răspundere, așa după cum cereau legile și constituțiile țării. Și... dacă astăzi aceiași oameni, aceiași delicvenți, înscăunați de acelaș inamic, dau altă formă Constituției, înseamnă asta **o schimbare?** Ce garanții aveți d-voastră că noua Constituție va fi respectată? Aveți informații din sursă secretă sau diplomatică, din care să reiasă că toți, dar absolut toți delicvenții, vinovați de jefuirea poporului român, de uciderile în masă, sau de umilirea poporului român au fost trași la răspundere? Poporul român stă mai departe cu viața, cu libertatea și cu avutul său la cheremul aceluiaș grup înscăunat de inamic. Și acest regim se menține mai departe numai cu Miliția și cu Securitatea. O schimbare ar însemna numai dacă i s'ar permite poporului român să facă uz de drepturile prevăzute în art. 2 și art. 4 din noua Constituție, votată în ziua de 22 August 1965. Conform acestor articole, poporul român are dreptul ca **prin vot universal, egal, direct și secret, să-și aleagă forma de conducere și conducătorii pe care îi vrea.**

B. Raspuns domnului Mugur

Intrebarea este ne la locul ei când se uzează de lozincele dușmanului: vreți războí atomic? Vreți revoluție sau evoluție? Intrebarea trebue pusă altfel. Are poporul român dreptul la libertate? Da sau nu? Cine poate dispune de libertatea lui? Aliații? Rușii? Sau poporul român? Pe aliați îi socotiți trădători. Și trădătorii sunt excluși dela această misiune. Rușii și-au bătut joc de poporul român timp de 21 de ani de zile împiedicându-l să-și exercite drepturile naturale. Rămâne numai ultima alternativă: numai poporul român are dreptul să-și croiască soarta și drumul. Sunteți sigur că poporul român după-ce a fost schingiuit, jefuit, maltratat, insultat, va aștepta până când uneltele inamicului se vor transforma din tâlhari în îngeri? Credeți că uneltele inamicului vor avea peste noapte remușcări și că toți, dar absolut toți, înspăimântați de crimele săvârșite, pentru a-și ispăși păcatele, se vor sinucide în masă, lăsând cu limbă de moarte urmașilor să nu mai comită crimele comise de ei? Până la ora actuală, așa ceva nu se întrevede. Dimpotrivă! Se pregătește starea de iobăgie pentru lungă durată!

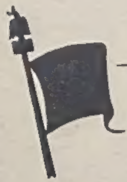
Datoria noastră a celor din exil nu este de a colporta lozincele dușmanului. Nici atunci când vin prin gura unei fețe bisericești ca aceia a episcopului roșu englez care a spus: „Mai bine roșu decât mort." Noi trebue să înfierăm mai departe și cu toată puterea, în orice împrejurare, nelegiuirile comise de dușman în România și să cerem libertate pentru poporul român. Poporul român va ști cum să-și aleagă drumul spre libertate.

Poporul român nu va întreba pe cei cari trăesc bine și departe de suferințele lui, când și cum să se elibereze.

Pe vremuri, îmi aduc aminte, toți știam pe de rost versurile „Căci nu-i tot una leu să mori sau câine înlănțuit", dar prea puțini le înțelegeau... Și pentru a nu muri câine înlănțuit, sunt sigur, că poporul român nu va aștepta transformarea diavolului în înger.

Eu afirm răspicat: nu vreau nici razboi atomic, nici revoluție nici evoluție. Eu vreau libertatea poporului român.

Dr. Alexandru ȘUGA
5 Köln, Jakordenstr. 21 (Germania)

Die Standarte

Der Taldschjok, auch eine „sozialistische Errungenschaft"

Die Bezeichnung „Taldschjok" stammt nicht aus dem rumänischen Wortschatz, sondern ist eine rein russische Benennung und bedeutet Trödelmarkt. Selbstverständlich hat es auch früher in Bukarest einen Trödelmarkt gegeben, der im Jargon der Vorstadt „Taica Lazar", d. h. „Väterchen Lazar" genannt wurde. Der alte Trödelmarkt wickelte sich in einem bestimmten Stadtviertel ab, bestand aus einigen armseligen Buden und wurde meist von Menschen besucht, die keinen festen Wohnsitz hatten und keinen definierbaren Beruf ausübten.

Der neue Trödelmarkt ist bei weitem wichtiger. An ihm sind heute alle Schichten der Bevölkerung beteiligt. Daß er an Bedeutung so gewaltig zugenommen hat und überdies noch den russischen Namen „Taldschjok" trägt, macht jedem klar, daß auch dieser Trödelmarkt zu den Errungenschaften der neuen sozialistischen Ordnung gehört.

Der „Taldschjok" wird am Ende der Straßenbahnlinie 4, in einem großen, verstaubten Graben der Randgemeinde Dudesti-Cioplea abgehalten. Er ist jeden Donnerstag und jeden Sonntag geöffnet. Der Besucher zahlt 1 Leu Eintrittsgeld, während der Verkäufer für jedes Bündel oder Paket, das er mitbringt, 6 Lei berappen muß.

Diese Verkäufer zerfallen in 4 Gruppen:

1. Angehörige der ehemals gut situierten Familien, wie Industrielle, Kaufleute, große Landwirte, hohe Offiziere und Universitätsprofessoren, die sich in die neue Ordnung nicht eingegliedert haben sowie die früheren Beamten, die hier die letzten Porzellanteller, das letzte Silberbesteck und die letzten Kunstgegenstände verkaufen wollen.

2. Personen, die vor ihrer Abreise aus Rumänien stehen und wenigstens einen Teil ihrer Habe auf dem Trödelmarkt umsetzen wollen.

3. Menschen, die einmal etwas „Neues" kaufen wollen, das nötige Geld aber nicht zusammenbringen, ehe sie nicht ihre alten Sachen verkauft haben.

4. Solche, die von ihren Angehörigen in der freien Welt Liebesgabenpakete bekommen und fast alle diese Geschenke hier verkaufen.

Als Käufer treten besonders folgende Kategorien in Erscheinung: a) die Bauern, auch aus weitentlegenen Dörfern, die hauptsächlich Kleidungsstücke erwerben, da sie es sich nicht leisten können, etwas aus einem Staatsgeschäft zu kaufen; b) die Angehörigen der privilegierten Schichten, Schauspieler, Künstler und Parteimänner, die für die Pakete westlicher Herkunft großes Interesse zeigen und Silberbestecke kaufen wollen; c) Staatsbeamte, Angestellte und Arbeiter, die aus ihren bescheidenen Gehältern nur ihrer Haushaltsgegenstände erwerben können. Es kostet, z. B. ein Messer, das im Staatsgeschäft nur für 20.– Lei zu haben ist, auf dem „Taldschjok" 3.– Lei.

Auf dem Bukarester Trödelmarkt findet man aber nicht nur Käufer und Verkäufer, sondern auch Makler und eine Art von Grossisten, die hier die Sachen, die sie im Laufe der Woche in der Stadt, von Haus zu Haus, noch billiger gekauft haben, losschlagen und andere, die größere Mengen von Waren auf dem Trödelmarkt einhandeln, um sie später auf dem Lande zu verkaufen.

Mit anderen Worten, fast die ganze Bevölkerung der Hauptstadt beteiligt sich an diesem Privatgeschäft. Hier ist der Fortschritt wirklich eindeutig und großartig.

Für das Auslegen der Ware wird der Boden benützt. Zwar stehen auch Tische auf dem Trödelmarkt, aber sie gehören wieder anderen Maklern (Talciocari), die mit der „Verwaltung" des Trödelmarktes Hand in Hand arbeiten und für jeden Quadratmeter Tisch eine Gebühr von 10.– Lei verlangen.

Die „Verwaltung" hat dafür gesorgt, daß auf dem Trödelmarkt auch Kioske mit Erfrischungen, Bier und einheimischen Würstchen, „Mititei", vorhanden sind. Eines hat sie allerdings vergessen. Weit und breit befindet sich kein einziges W.C. ...

Muß man noch hinzufügen, daß die Atmosphäre dieses Trödelmarktes etwas Bedrückendes hat, so daß jeder sich beeilt, möglichst bald wieder fortzukommen. Das senkt natürlich die Preise und man kann z. B. ein Paar Schuhe, für die man in der Stadt 300.– Lei hergeben muß, für 15.– Lei haben.

Der „Taldschjok" ist der Markt des Elends und der Armut, die heute in Rumänien herrschen. Und die Umrisse vierzehnstöckiger Wohnblocks, die sich am Horizont abzeichnen und die zu einem neuen Stadtviertel gehören, wirken gespenstisch.

Eine besondere Note erhält dieser Ausverkauf letzter Habseligkeiten, wenn, wie es manchmal geschieht, Mitglieder ausländischer Vertretungen sich hier nach Teppichen und alten Volkstrachten umsehen, nicht gerade zur Freude der Angestellten der Stadtverwaltung und der Milizoffiziere, die sich darauf beschränken, verlegen zu lächeln ...

Wer den „Taldschjok" nicht gesehen hat, kennt das wahre Gesicht der „sozialistischen Republik" nicht und kann nicht ermessen, wie groß die Misere ist und die moralische Degradierung, die unsere geknechtete Heimat kennzeichnen.

Traian ROVINARU

Wie Ihr uns helfen könnt!

Auf einer Tagung, die kürzlich in der B. R. Deutschland abgehalten wurde und deren Hauptthema die Auseinandersetzung mit dem Weltkommunismus war, stellte ein sehr begabter deutscher Referent an die anwesenden Vertreter der unterjochten europäischen Völker, die spürbar aus gutgesinnter Aufrichtigkeit kommende Frage: **„Wie können wir Euch helfen?"**

Wie kann man uns helfen!

Diese Frage verdient eine ausführliche Antwort, die sehr verschiedene Bereiche berührt, an erster Stelle die Beziehungen des Westens zu den Beherrschern der Länder, die sich einzig und allein auf ein Polizeisystem stützen, das in der Geschichte nicht seines gleichen hat. Mit diesen Beziehungen, die eng mit wirtschaftlichen Interessen verknüpft sind, und die nicht nur von bestimmten Ländern, sondern auch von bestimmten Firmen unterhalten werden, wollen wir uns in diesen Zeilen nicht beschäftigen. Wir wollen nur über die Hilfe sprechen, die die aus dem großen kommunistischen Kerker Ausbrechenden, in der freien Welt zu finden glauben. Denn man kann nicht von Verständnis und Mitgefühl sprechen, wenn Menschen, die nach einer gefahrvollen Flucht das rettende Ufer erreicht haben, hier, in dem in Freiheit lebenden Europa, wie herumstreifende Hunde behandelt werden.

Ein einziges Beispiel: Unser Landsmann Pavel LAZAR, geboren am 28. März 1934 in Bukarest, wurde als Student der Physik, kurz vor seiner Schlußprüfung verhaftet und als „Klassenfeind" für mehrere Jahre ins Gefängnis geworfen. Im August 1964 wurde er aus dem Gefängnis entlassen, die Wiederaufnahme des Studiums wurde ihm jedoch für alle Zeiten untersagt. Ende Juli 1965 flüchtete er aus Rumänien, durchquerte zu Fuß ganz Jugoslawien und erreichte am 6. August 1965 wohlbehalten Triest. Die italienischen Behörden steckten ihn in das berüchtigte Lage San Saba, das nicht gerade dazu geeignet ist, nach Freiheit strebende Menschen zu ermutigen. San Saba ist streng bewacht und man könnte es eher ein Gefängnis als ein Flüchtlingslager nennen. Pavel LAZAR verließ Triest und kam über die grüne Grenze nach Österreich und schließlich nach Mittenwald. Wir wollen nicht erst von der physischen und psychischen Belastung sprechen, die eine illegale Durchquerung ganzer Länder mit sich bringt, unzählige nehmen diesen Weg auf sich, denn was ihnen winkt ist die Freiheit. Das Ziel von Pavel Lazar war München, wo er hoffte, seine Studien beenden zu können. Am 2. September 1965 war LAZAR in Mittenwald gewesen, am 6. September 1965 gelangte er endlich nach München. Der erste Rumäne, den er traf, gab ihm, völlig korrekt, den Rat, sich sofort im **Sammellager Zirndorf** zu melden und um politisches Asyl nachzusuchen. **Gemäß der Genfer Konvention war er berechtigt, in der Bundesrepublik Deutschland um Asyl zu bitten, da er dies weder in Italien noch in Österreich getan hatte.**

Zwei Tage nach seiner Ankunft in Zirndorf erfolgte gegen LAZAR der Abschiebungsbefehl. Er wurde von der Ausländerbehörde des Landratsamtes Fürth interessanterweise zum **jugoslawischen Staatsbürger** deklariert und als solcher an die österreichische Grenze gebracht und ins Gefängnis Kufstein eingeliefert. Von den österreichischen Behörden wurde LAZAR übrigens menschlich und verständnisvoll behandelt, sie korrigierten auch die Bezeichnung „jugoslawischer Staatsbürger" und ersparten ihm so eine Auslieferung nach Jugoslawien. Er wurde am Brenner den Italienern übergeben, die ihn von da an bis Capua in Handschellen (!) transportierten. Schließlich landete LAZAR im Lager Capua, wo er sich heute noch befindet.

Das ist die Geschichte eines Menschen, der auszog, um im Westen die Freiheit zu finden und der statt dessen, als er den Westen erreicht hatte, als rechtloses Wesen behandelt wurde und von einem Gefängnis ins andere wanderte und noch wandert.

Sollen wir noch die Jugoslawen und Ungarn erwähnen, die in ihre von den Kommunisten beherrschten Länder abgeschoben werden?

Auf diesem Gebiet kann man uns also tatsächlich helfen. Nicht nur um unsere Landsleute zu retten, sondern zur Rettung des Begriffes **Freiheit** schlechthin.

ive

Die 170. Infanterie-Division

Am Sonnabend, den 16. Oktober 1965, 14 Uhr, fand im Heldenhain der Stadt Neumünster die Einweihung der Gedächtnisstätte für die Gefallenen und Vermißten der 170. Inf.-Div. statt.

Vor den ehemaligen Soldaten der IR. 391, IR. 399, IR. 401, AR. 240, Pi. 240, NA. 240, der San.-Komp., ihren Angehörigen, sowie den Angehörigen der Gefallenen und Vermißten, sprach als erster der ehem. Divisions-Pfarrer, Pastor **Königshoff.**

Nach der Enthüllung des Steines, sprach Generalmajor a. D. **Daniel,** der ehemalige Kommandeur des Infanterie-Regiments 391.

Während das Lied vom guten Kameraden erklang, legte Generalmajor **Hass,** der letzte Kommandeur der 170. I.-D., den Kranz der Division nieder.

Im Namen der Stadt Neumünster sprach Stadtpräsident **Johannsen,** der die Gedächtnisstätte in die Obhut der Stadt übernahm.

Es folgten Kranzniederlegungen durch die in Neumünster stationierten Einheiten der Bundeswehr, eingeladene Soldatenverbände und durch die Angehörigen von Gefallenen und Vermißten. Diese eindrucksvolle Feier dauerte etwa bis 15.30 Uhr.

Nachher trafen sich die Angehörigen der Division zum kameradschaftlichen Beisammensein im Forsthaus am Forstweg, im Speisesaal der Hindenburg-Kaserne, im Speisesaal der Sik-Kaserne, in zwei Sälen der Reichshalle und in mehreren Räumen des Hotels Kaiserecke.

*

Diese norddeutsche Division kämpfte an der Ostfront mehr als ein Jahr lang Schulter an Schulter mit rumänischen Truppen, hauptsächlich mit den Reiter-Schwadronen der 8. rumänischen Kavallerie-Brigade, die ab März 1942 in eine Division umgewandelt wurde.

Die 170. I.-D. war bereits Mitte April 1941, als Lehrtruppe nach Rumänien gekommen. Am 29. Juni 1941 befand sich die Division in Bereitstellung im Raum östlich Iassy. Am nächsten Tage, nach dem Angriff bei Tzutzora, überschritt die Division den Pruth und stieß in Richtung Baltzi vor. Am 18. Juli 1941 fand der Übergang über den Dnjester bei Cosautzi-Jampol statt. Ende August 1941 bildete die Division den Brückenkopf über den Dnjepr bei Berislav.

Nach schweren Kämpfen um das „namenlose Dorf", später „Wehkingdorf", nach Hauptmann **Wehking** genannt, nahm die Division am 9. September 1941 die Verfolgung des Feindes durch die nogaische Steppe auf. Am 18. September 1941 erreichten die Regimenter 391 und 399 Wesjoloje. Einige Tage später, als die sowjetischen Truppen sich beim Panzergraben (vor Melitopol) verschanzten, befand sich am rechten Flügel der Division die 6. rumänische Kavallerie-Brigade und an ihrem linken Flügel die 8. rumänische Kavallerie-Brigade. Der Feind versuchte mehrmals durchzubrechen. Es entstanden schwere Kämpfe, auch um den Besitz des Dorfes Ellisabetowka, das von der 1. Eskadron des rum. Roschiori-Regiments 4 „Königin Maria" verteidigt wurde. Die Eskadron wurde dezimiert. Auch Rittmeister Eugen **Petit,** der Chef der 1. Eskadron fand dort den Soldatentod. Zwei Tage später fiel der Kommandeur der 8. rum. Kavallerie-Brigade, Oberst Ion **Danescu,** sowie 3 weitere Offiziere seines Stabes. Trotz massivem sowjetischem Druck, hielten die Reiter des rumänischen Regiments 2 (Kalaraschen-Regiment 2) ihre Stellung. Einem Stoßtrupp dieses Regiments, der von Oberleutnant d. R. Ion V. **Emilian** geführt wurde, gelang es, dem Feind bei Hof Filiberta in den Rücken zu fallen und einen sowjetischen MG-Zug außer Gefecht zu setzen. Damit war die erste Voraussetzung für den Gegenangriff geschaffen.

Nachdem, durch einen mutigen Vorstoß der Brigade „Leibstandarte" die Lage auch an der rechten Flanke der 170. Inf.-Div. wiederhergestellt worden war, überschritt die Division den Panzergraben und nahm an den Kämpfen zur Schließung des Kessels nördlich des Asowschen Meeres teil. Am 25. Oktober 1941 erfolgte der Durchbruch zur Krim. Die Regimenter 391, unter Führung von Oberstleutnant **Daniel** und 399, unter Führung von Major **Griesbach,** kämpften vor der Emes und bei Dschankoj. Am 3. November 1941 wurde Feodosia eingenommen. Am 16. November 1941 folgte die Einnahme der Stadt Kertsch. Nach dem Rückmarsch nach Feodosia, wurde die Division in den Raum Sewastopol verlegt und nahm an den Kämpfen am Kapellenberg, Sattelberg und Pilz teil.

Ab Ende Februar 1942 wurde die Division in den Nordteil der Parpatsch-Front verlegt. An ihrer linken Flanke befand sich wieder das rum. Reiter-Regiment 2. Die Stellung bei Kiet, von den Russen ständig angegriffen, wurde von einer Kompanie des Regiments 391 und der rumänischen Eskadron Emilian gehalten. In der Nacht vom 7. auf den 8. Mai 1942 wurde die Parpatsch-Stellung von Deutschen und Rumänen durchbrochen und am 20. Mai 1942 erfolgte die Wiedereinnahme der Stadt Kertsch.

Anfang Juni 1942 wurde die 170. Inf.-Div. bei Sewastopol eingesetzt, erstürmte die Sapun-Höhe und erreichte am 4. Juli 1942 Kap Chersones. Dieses war das letzte Unternehmen, bei dem die 170. Inf.-Div. Schulter an Schulter mit rumänischen Soldaten kämpfte.

Am 12. August 1942 befand sich die Division im Raum Leningrad. Hier war sie in sehr schwere Kämpfe verwickelt, schlug sich immer tapfer, verlor aber viele ihrer besten Angehörigen.

Für uns rumänische Soldaten, die am Asowschen Meer und auf der Krim oft **im selben Graben** mit deutschen Infanteristen vom IR. 391, IR. 399 und vom IR. 401 sowie mit Pionieren vom Bataillon 240 lagen, ist der Werdegang der 170. Infanterie-Division ein Teil unserer eigenen Militärlaufbahn und unserer eigenen Kriegsgeschichte.

A. R. V., Oberstlt. a. D.

EIN BUCH ÜBER GENERAL PATTON

Das Buch des amerikanischen Schriftstellers Ladislaus Farago über General **George Smith Patton,** erschien in französischer Übersetzung, unter dem Titel: „Patton – Ruhm und Pflicht", im Pariser Verlag Stock.

Dieses Buch, das 20 Jahre nach dem Tode des amerikanischen Generals geschrieben wurde, ist eine Huldigung an den Befehlshaber der 3. amerikanischen Armee und den Vater des Panzers, der seinen Namen trägt.

Nach einer Darstellung der militärischen Laufbahn Pattons, befaßt sich der Verfasser ausführlich mit den letzten Monaten des zweiten Weltkrieges. Er schildert, wie und weshalb der Vorstoß Pattons nach Osten zuerst gebremst und schließlich gestoppt wurde. Die Abmachungen zwischen Roosevelt und Stalin, durch die ganz Osteuropa und ein Teil Mitteleuropas Stalin preisgegeben wurden, mußten genau respektiert werden. Aber auch nach der Einstellung der Kampfhandlungen, beklagten sich die Sowjets bei Truman und Eisenhower, daß Patton ihnen feindlich gesinnt sei.

Als Folge dieser Beschwerden wurde Mac Narney in Pattons Hauptquartier geschickt, um diesen zu einer Änderung seines Verhaltens gegen die Russen zu bewegen. Patton gab nochmals folgende Antwort: **„Ich bin fest davon überzeugt, daß wir unsere Waffen gegen den Russen richten müssen. Wenn wir das nicht jetzt tun, werden wir später gezwungen sein, ähnlich zu handeln, aber dann werden die Russen militärisch vorbereitet sein. Dann wird es für uns schwieriger sein. Wir brauchen die Deutschen und ich glaube, daß wir ein Volk nicht schlecht behandeln dürfen, das wir brauchen ..."**

Später, nach einem Besuch in Berlin, schrieb Patton an seine Frau: „Wir haben zerstört, was eine gute Rasse sein könnte und **wir sind jetzt im Begriff, diese armen Deutschen durch wilde Mongolen zu ersetzen und ganz Europa dem Kommunismus preiszugeben".**

WICHTIGER HINWEIS!

Ab 1. September 1965, lautet die neue Anschrift der Redaktion von STINDARDUL
808 FURSTENFELDBRUCK
Jägerstraße 17

Alle unsere Freunde werden gebeten, uns nur an diese Anschrift zu schreiben.

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

Dieser amerikanische General, wußte als ehrlicher und tapferer Soldat, daß die Besiegten menschlich und gerecht behandelt werden mußten. Für die bevorstehenden „Kriegsverbrecher-Prozesse" fing Patton an, eine eigene Dokumentation zu sammeln, die eher der Verteidigung der Angeklagten dienen sollte. Er scheute sich nicht, darüber eine Pressekonferenz abzuhalten, in der er auch gegen die Methoden der Entnazifizierungsaktion Stellung nahm. Patton sagte damals, daß er in Kürze interessante Enthüllungen zu machen habe. Verschiedene amerikanische politische Kreise waren über diese Pressekonferenz empört und Eisenhower nahm Patton das Kommando der 3. Armee ab.

Kurz darauf starb Patton bei einem Autounfall, der bis heute nicht geklärt wurde ...

Auch französische Bauernverbände für Tixier-Vignancour

Während wir diese Zeilen schreiben ist noch ungewiß, ob Charles de Gaulle am 5. Dezember 1965 Präsidentschaftskandidat sein wird. Es ist nicht einmal sicher, ob diese Wahlen nicht durch eine Volksabstimmung ersetzt werden, die ihren Schwerpunkt auf „Frieden" und „Unabhängigkeit" legen und als allerletzte Überraschung organisiert werden wird. Zur Zeit bewerben sich 5 Kandidaten um den Präsidentenposten: Tixier-Vignancour, Mitterand, Lecanuet, Marcihalcy und Antier.

In unserer nächsten Nummer werden wir über die Chancen jedes dieser 5 Kandidaten – und derjenigen, die sich noch melden werden – berichten. Aber schon jetzt können wir sagen, daß sich der Kampf um den 2. Platz zwischen Mitterand, dem Kandidaten der Linken und Tixier-Vignancour, dem Kandidaten der Nationalen, der, unbegründet, hauptsächlich von den meisten Tageszeitungen in Deutschland als „Rechtsradikaler" abgestempelt wird, entscheiden wird.

Wie bekannt, gehen in die am 19. Dezember 1965 vorgesehene Stichwahl, falls diese überhaupt durchgeführt wird, nur die beiden ersten Kandidaten.

Da es in Frankreich, mit Ausnahme der kommunistischen Partei, keine straff organisierten Parteien gibt, sind die Beschlüsse der Führung der verschiedenen Parteien nicht bindend und werden von den Angehörigen dieser Parteien auch nicht befolgt. Wichtiger sind die Entschlüsse, die die verschiedenen Körperschaften fassen, wie z. B. die Bauern, die immerhin 18 bis 20 % der französischen Wählerschaft ausmachen. Diese Bauernverbände haben sich schon entschlossen: **alle lehnen es ab, ihre Stimme General De Gaulle zu geben,** wobei sich die meisten nicht ausgesprochen haben, welchen Kandidaten sie unterstützen werden. Zwei von ihnen allerdings, die „Association nationale des proprietaires ruraux" und das „Syndicat agricole de defense paysanne", deren Delegierte am 10. Oktober 1965 zu einer „Nationalen Konvention der Bauern" nach Paris berufen worden waren, um einen Kadidaten der Bauern zu bestimmen, gaben folgendes Resultat ihrer Abstimmung bekannt:

Jean-Louis **Tixier-Vignancour**	253 Stimmen
Paul **Antier**	7 Stimmen
Pierre **Marcihalcy**	2 Stimmen
Ungültig	16 Stimmen

Für andere Präsidentschaftskandidaten ergaben sich keine Stimmen.

DER SIEG DER GERECHTIGKEITSPARTEI IN DER TÜRKEI

Die sogenannte große Presse, die in den wichtigsten politischen Problemen immer die gleiche einheitliche Haltung einzunehmen scheint, hat wieder einmal den Beweis erbracht, wie weit sie an der Verteidigung des Abendlandes und der freien Welt interessiert ist. Was sich am 10. Oktober 1965 in der Türkei ereignete, paßte nicht zu dem Konzept das sich „Strom der Geschichte" nennt und nicht zu der „friedlichen Koexistenz", die für die Meinungsmacher einen Schutzschild darstellen. Für sie fließt der „Strom der Geschichte" nach links und die „friedliche Koexistenz" muß gefördert werden, damit die Abmachungen von Yalta, Teheran und Potsdam die Knechtschaft der einen Hälfte Europas für ewige Zeiten besiegeln.

Die Gerechtigkeitspartei in der Türkei setzt sich für die Verstärkung der atlantischen Allianz ein und führt gegen den Kommunismus einen kompromißlosen Kampf. Bei den letzten Wahlen für die türkische Nationalversammlung, errang eben diese Partei einen gewaltigen Sieg. Das mußte verschwiegen werden! Darum brachten die ferngelenkten Zeitungen die Resultate nur in wenigen Zeilen und die meisten dieser Zeitungen, auch keinerlei Kommentar. **Anders verhält es sich selbstverständlich, wenn ein Negerhäuptling Portugal, einen Mitgliedstaat der atlantischen Allianz, in unverschämter Weise beschimpft oder ein getarnter bolschewistischer Agent die amerikanischen „Agressoren" in Vietnam in einer unbedeutenden Versammlung brandmarkt.**

Der Sieg der Gerechtigkeitspartei in der Türkei ist eine große Niederlage für die Meinungsmacher. Wir freuen uns darum doppelt: für den Sieg unserer mutigen türkischen Freunde und über die Tatsache, daß unsere Feinde diesmal ins Gras gebissen haben.

Hier die Resultate der Wahlen, die am 10. Oktober 1965 in der Türkei stattfanden:

Gerechtigkeitspartei (A.P.): 4.913.086 Stimmen, 240 Sitze;

Republikanische Partei des Volkes (C.H.P.): 2.663.245 Stimmen, 134 Sitze;

Nationale Partei (M.P.): 583.881 Stimmen, 31 Sitze;

Partei der neuen Türkei (Y.T.P.): 325.303 Stimmen, 19 Sitze;

Arbeiterpartei der Türkei (T.I.P.): 273.698 Stimmen, 13 Sitze;

Republikanisch-nationale Bauernpartei (C.K.M.P.): 211.316 Stimmen, 11 Sitze;

Unabhängige Kandidaten: 310.046 Stimmen, kein Sitz.

Anläßlich dieses eindeutigen Sieges der antikommunistischen Front, beschloß die Plenarsitzung des BUNDES DER FREIHEIT am 12. Oktober 1965 in München einstimmig, an Senator **Dr. Fethi Tevetoglu,** führendes Mitglied der Gerechtigkeitspartei, der sich auf allen internationalen Konferenzen für die Sache der von den Sowjets unterjochten Völker eingesetzt hat, folgendes Schreiben zu richten:

„Herrn Senator
Dr. Fethi Tevetoglu
– Justice Party –

Ankara

Sehr verehrter Herr Senator!

Unser verehrliches Mitglied Frau Slawa Stetzko, München, war mit Ihnen soeben bei der 11. Konferenz der Antikommunistischen Liga der Völker Asiens (APACL) in Manila zusammen.

Wir sind die deutsch-osteuropäische Vereinigung für das Selbstbestimmungsrecht der Nationen ist Ost- und Südosteuropa und möchten Ihnen auf Vorschlag von Herrn Dr. Emilian (Rumänien) gemäß einstimmigem Beschluß unserer heutigen Plenarsitzung, zu dem ausgezeichneten Wahlsieg der türkischen Gerechtigkeitspartei unsere aufrichtigsten Glückwünsche übermitteln.

Durch Ihren großartigten Erfolg ist die rechte Flanke der NATO neu gestärkt worden. Wir bewundern Ihren mutigen Kampf für das gemeinsame Ideal der Freiheit, das die Türkei mit Europa und dem atlantischen Bündnis verbindet, und sind glücklich über Ihr Vorbild, das in der ganzen Welt für die Sache der Freiheit ermutigend wirkt.

Wir würden einen Kontakt mit der Gerechtigkeistpartei sehr begrüßen und uns freuen, Sie einmal in München zu sehen.

In ausgezeichneter Hochachtung
Dr. Röder, Präsident."

NEUE BUCHER

– ◆ Maria de Smeth: **„Roter Kaviar – Hauptmann Maria".** Odyssee einer Frau im 20. Jahrhundert. – Verlag Welsermühl, München-Wels. 1965. 579 S., Ganzleinen DM 24.80.

Die heute in München lebende Verfasserin kann auf ein abenteuerliches Leben zurückblikken. Geborene Bayerin, durch Heirat Holländerin geworden, Röntgenassistentin in München und „Hilfsoperateur" beim Film, wurde sie 1932 von der „New York Times" ans Schwarze Meer gesandt, um das dortige Leben zu schildern, geriet dabei in die Fänge der GPU, brachte längere Zeit in sowjetischen Gefängnissen zu, berichtete später im Auftrage des „Reichspropagandaministeriums" über den sowjetischen Anteil am spanischen Bürgerkriege und wurde schließlich 1943 **als einzige Frau Hauptmann in der Deutschen Wehrmacht und Führerin einer Kompanie von Propagandistinnen russischer Herkunft.** Ein Schicksal, das vielleicht nur in den damaligen turbulenten Zeiten möglich war und heutigen jüngeren Menschen kaum faßbar erscheinen dürfte.

Das lebhaft geschriebene, mit einigen Fotos ausgestattete Buch berichtet von dem Zusammentreffen der Baronin de Smeth mit Marlene Dietrich, Elly Beinhorn und Lil Dagover, von ihren Erlebnissen in der berüchtigten Lubjanka, den Methoden der GPU und deren riesigem Spionagenetz, den Lebensumständen im Sowjetreich der Vorkriegszeit, die die Verfasserin aus den Erzählungen ihrer Mitgefangenen kennenlernt, und den „Potemkinschen Dörfern", die man dort für die ausländischen Besucher aufbaut. Nicht uninteressant sind auch die Berichte Maria de Smeths über die politischen und sozialen Verhältnisse des Spanien der 30er Jahre und über das Rußland des Zweiten Weltkrieges.

– ◇ Fedor F. Lisitscho: **„Die Taktik der sowjetischen unteren Führung"** – Band II. Verlag Wehr und Wissen, Darmstadt. 192 Seiten, 82 Abb., DIN A5, kart. DM 12.80.

Mit dem Erscheinen des II. Bandes „Die Taktik der sowjetischen unteren Führung" findet der erste Band seine natürliche Ergänzung. Soldaten und interessierte Zivilisten haben schon lange darauf gewartet. Nachdem im ersten Band Marsch, Begegnungsgefecht, Angriff und Verfolgung behandelt wurden, befaßt sich nun der zweite mit der Abwehr, **dem Kampf unter besonderen Verhältnissen,** der Erziehung und Ausbildung. Damit wird dem Leser ein abgerundetes Bild über das taktische Denken der Sowjetarmee geboten.

Die Vorteile des Buches, das wie der erste Band eine dem Verständnis dienende Einleitung, einen Hauptteil mit sowjetischen Originaltexten, die natürlich ins Deutsche übersetzt wurden, und einen Teil mit Begriffserklärungen bietet, liegt außer in der Unmittelbarkeit des dargebotenen Stoffes darin, daß so weit wie möglich die Terminologie der TF 62 benutzt wurde. Damit wird das sowjetische Gedankengut leicht verständlich. Außerdem stellt das Buch ein Vademecum für jeden Offizier und Unteroffizier dar.

Eine alphabetische Übersicht der wichtigsten Abkürzungen taktischer Begriffe, geordnet nach der russischen Bezeichnung, kann als gute Hilfe anerkannt werden. Das abschließende Sachregister erleichtert die Handhabung im praktischen Gebrauch.

Viele Bilder zeigen darüber hinaus eine große Anzahl von Waffen und Gerät der Sowjetarmee. In sachlicher Diktion gehalten, zeigt der Band, daß die Sowjetarmee weder unter- **noch überschätzt werden darf.** – Eine interessante Quelle für den Unterricht. – Lr.

Für die Auflösung des sowjetischen Völkerstaates

In der Plenarsitzung der 11. Konferenz der Antikommunistischen Liga der Völker Asiens (APACL) in Manila / Philippinen vom 7. bis 11. September 1965 angenommene

RESOLUTION

über die Befreiung der vom sowjetischen Imperialismus und Kommunismus unterjochten Völker

In Anbetracht dessen,

daß allen Völkern und Menschen der Erde gleiches Recht auf nationale Unabhängigkeit, persönliche Freiheit und Menschenwürde zusteht und daß in der gegenwärtigen Epoche die Idee der nationalen Unabhängigkeit durch Auflösung der Imperien ihren Siegeszug hält und diesseits des Eisernen Vorhanges zur Verwirklichung der Menschen- und Völkerrechte führt;

daß aber zur gleichen Zeit im sowjetrussischen Kolonialreich, ausgedehnt durch Waffengewalt nicht allein über fremde Länder innerhalb der UdSSR, sondern desgleichen noch über die sogenannten Satellitenstaaten, Menschen und Völker durch ein brutales Gewaltregiment gefangen gehalten werden, und der russisch-kommunistische Kolonialismus unverhüllt die Schaffung eines Weltimperiums der totalen Sklaverei und Entwürdigung des Menschen anstrebt;

daß in Auflehnung gegen diese globale Versklavung der Völker und Menschen die nationale Befreiungsidee innerhalb des russischen Machtbereiches lebendig geblieben ist und eine ungeheure Sprengkraft in sich birgt, allein geeignet, nicht nur das sowjetrussische Völkergefängnis, sondern auch den Weltkommunismus zum Einsturz zu bringen;

daß die Zusammenballung technischer, wirtschaftlicher und militärischer Mittel in der Hand der russisch-bolschewistischen Weltverschwörung ihr die Herstellung von Massenvernichtungswaffen ermöglicht mit dem Ziele, die kommunistische Gewaltherrschaft über die ganze Welt auszudehnen,

hat die 11. APACL-Konferenz, abgehalten im September 1965 in Manila, folgendes beschlossen:

Uber die Befreiungspolitik

Die 11. APACL-Konferenz fordert die Regierungen der freien Welt auf, die Politik der friedlichen Koexistenz aufzugeben, welche im Endeffekt einer Anerkennung des status quo, d. h. der Existenzberechtigung des aggressiven bolschewistischen Gewaltreiches als Sprungbrett zur Vorantreibung der Welteroberung gleichkommt; ferner Abbruch aller Beziehungen mit den kommunistischen Regierungen und Einsatz aller Mittel einer wirtschaftlichen, politischen, moralischen und diplomatischen Offensive, gegebenenfalls auch totalen Blockade sowie Einleitung einer Befreiungspolitik der freien westlichen Welt durch aktive Unterstützung der nationalen Befreiungsbewegungen bzw. Volksaufstände in den unterjochten Ländern.

In der heutigen Epoche einer weltweiten ideologischen Auseinandersetzung im Schatten der thermonuklearen Bedrohung bildet die Partisanenstrategie, gestützt auf national-revolutionäre Guerillas einen entscheidenden Faktor zur Liquidierung des sowjetrussischen Imperiums sowie des aggressiven kommunistischen Systems und gleichzeitig auch Voraussetzung zur Vermeidung des Atomkrieges.

Uber die endgültige Auflösung des sowjetrussischen Imperiums

Die Konferenz tritt für die Auflösung der sogenannten Union der Sozialistischen Sowjetrepubliken in unabhängige nationale demokratische Staaten auf der Grundlage der ethnographischen Grenzen aller darin unterjochten Völker, ebenso wie für die Wiederherstellung der Souveränität der Völker in den sogenannten Satellitenländern, sowie auch für die Auflösung aller künstlich geschaffenen staatlichen Zwangskonstruktionen ein, wie z. B. die Tscheho-Slowakei und Jugoslawien.

Die Konferenz fordert die Vernichtung der aggressiven kommunistischen Weltzentralen, welche Freiheit wie Menschenwürde mißachten, den internationalen Frieden herausfordern und die Weltsicherheit verhöhnen.

Uber eine gemeinsame Front gegen Moskau und Peking

Die 11. Konferenz der APACL warnt die freie Welt vor der Illusion, daß das russisch-kommunistische Gewaltregime durch friedliche Koexistenz und wirtschaftliches Entgegenkommen zur Liberalisierung und Demokratisierung gebracht werden könnte, weil dies seinem innersten Wesen kraß widerspricht. Sie warnt die freie Welt ebenso vor der trügerischen Hoffnung, gemeinsame Front mit einer kommunistischen Macht gegen eine andere zu bilden, denn noch so große Differenzen zwischen zwei tyrannischen Systemen verblassen vor dem Gegensatz wischen Freiheit und Despotie. Einzig erfolgversprechender Weg bleibt die gemeinsame Front der freien Welt mit den Völkern, die den Tyranneien Moskaus und Pekings zum Opfer gefallen sind.

Die 11. APACL-Konferenz warnt die freie Welt vor der Unterstützung sogenannter national kommunistischer Regierungen, weil sie im entscheidenden Augenblick immer auf der Seite der Tyrannei stehen werden und somit jede ihnen gewährte Hilfe indirekt den weltkommunistischen Zentralen zugute kommt, während die national-revolutionären Kräfte der betroffenen Völker dadurch nur geschwächt werden.

Die 11. APACL-Konferenz warnt die Parlamente und Regierungen der freien Welt vor leichtfertiger Abrüstung und vor Ausschluß freiheitlicher demokratischer Mächte von der Verfügungsgewalt über thermonukleare Waffen, weil die Kommunisten internationale Abkommen erfahrungsgemäß mißachten, so daß die Einschränkung der atomaren oder konventionellen Rüstung im Endeffekt die kommunistische Weltposition nur stärken würde.

Uber die Landung nationalchinesischer Truppen auf dem chinesischen Festland und die Befreiung von Vietnam

Die 11. APACL-Konferenz stellt fest, daß der Endsieg über den Weltkommunismus niemals durch Peripheriekriege gewonnen werden kann, sondern allein durch direkte Offensive gegen seine Weltzentralen – Moskau und Peking –, und zwar durch allseitige, auch militärische Unterstützung der Befreiungsrevolutionen und -kriege im sowjetrussischen und kommunistischen Machtbereich.

Die 11. APACL-Konferenz fordert die Regierungen der freien Welt auf, den nationalen Befreiungsrevolutionen in den unterjochten Ländern durch Anerkennung und Unterstützung ihrer national-politischen Ziele zum Erfolg zu verhelfen. Sie fordert die freie Welt insbesondere auf, der Befreiungsarmee der Republic of China den Weg zur Landung auf dem chinesischen Festland zu ebnen und die auf den 17. Breitengrad begrenzte Befreiungspolitik aufzugeben. Stattdessen soll die Befreiung ganz Vietnams sowie die Wiedervereinigung in Freiheit der geteilten Länder Asiens und Europas zum erklärten Ziel der westlichen Politik erhoben werden. Die konkreten Maßnahmen sollten folgendes einschließen: ständiges offensives Vorgehen gegen die Rotchinesen in den Meerengen von Formosa; die Ermutigung von Massenerhebungen auf dem chinesischen Festland; die Bildung einer All-Asiatischen Allianz; keine politischen oder militärischen Ausnahmen für Hanoi bei der Befreiung Nord-Vietnams; die Öffnung einer neuen Front bei der dynamischen Befreiung Nord-Koreas, die Zustimmung der Vereinigten Staaten für einen Angriff auf das chinesische Festland und die Zerstörung der chinesischen Atomwaffen-Anlagen.

Die 11. APACL-Konferenz appelliert an die Regierungen der freien Welt, wirtschaftliche und sonstige Unterstützung, vor allem jenen Ländern Afrikas, Asiens und Lateinamerikas zu gewähren, welche eine feste antikommunistische Position bezogen und jedem Neutralismus abgeschworen haben.

Die diesjährige Konferenz bekräftigt im übrigen die Resolution der 10. APACL-Konferenz über den sowjetrussischen Kolonialismus, erneuert ihre Solidarität mit der US-Kongreß-Resolution (86–90 / 17. Juli 1959) über die unterjochten Völker, appelliert an die Parlamente und Regierungen der freien Welt, ihre volle Solidarität mit dem Unabhängigkeitskampf der im russischen Imperium und im kommunistischen Machtbereich eingezwängten Nationen zu bezeugen und Bereitschaft zur allseitigen Unterstützung dieses Kampfes zu bekunden.

Eingebracht wurde die Resolution von: **Senator Dr. Fethi Tevetoglu, Chefdelegierter der Türkei und von Kwan Soo Park, Chefdelegierter von Korea.**

Unterstützt wurde die Resolution von: Dr. Vibul Thamavit (Thailand); Dr. Juitsu Kitaoka (Japan); Rama Swarup (Indien); Chang Kuo-sin (Hongkong); Philibert Luyeye (Kongo – Leopoldville); Prof. Dr. Mahmud Brelvi (Pakistan); Mahmud Essaid (Jordanien); George Elias Okwanyo (Kenia) und Rakotoniaina (Malagassische Republik).

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.